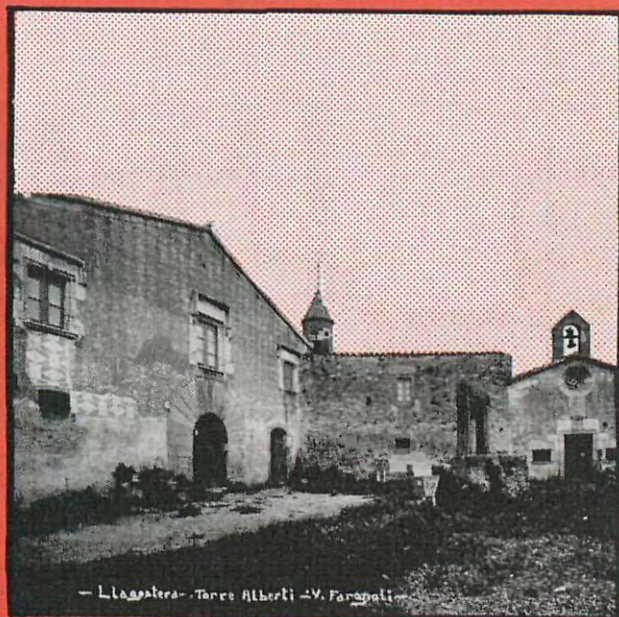

BUTLLETÍ DE LLAGOSTERA

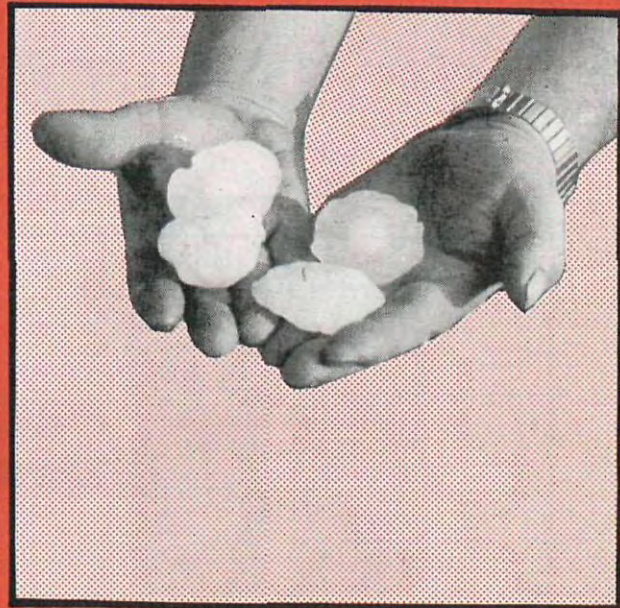
NÚM. 40 — JULIOL - AGOST DEL 1985

EDITAT PER L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS

Torre Albertí

La pedregada

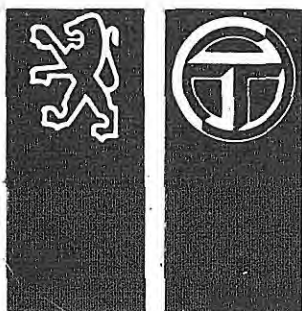

No en fa 100, sinó 101

L'ENRENOU

Pub

**PEUGEOT
TALBOT**

Garatge

Emili Roget

Ctra. Girona a Sant Feliu, Qm. 19,500

Telèfon 83.01.67

LLAGOSTERA

**garden center
costa brava**

JARDINERIA

Martinez

Tel. 83.04.62

Ctra. Comarcal km. 25,7 (Girona-S. Feliu Guixols)

LLAGOSTERA (Girona)

PÒRTIC

Per un 11 de setembre unitari

Una comissió de partits, sindicats i estaments gironins han fet una crida per un onze de setembre unitari, manifestant que "La Diada de Catalunya és la diada de tots els catalans i representa sense cap exclusió, un dia de reafirmació i de reivindicació nacional per al nostre poble". A Llagostera, per l'onze de setembre s'ha previst un programa festiu amb havaneres, sardanes, teatre... i les reivindicacions comencen i acaben en el programa de mà, que al capdevall deu representar la postura més generalitzada.

En altres diades, ja ens hem definit per un onze de setembre reivindicatiu sense excloure, però, el festiu. D'aquesta manera, com que en el nostre poble aquest segon apartat queda molt ben cobert, passem a destacar alguns punts acordats per la comissió gironina:

- 1.— Considerar la necessitat per a Catalunya de celebrar un 11 de setembre unitari.
- 2.— Dotar d'un caràcter reivindicatiu i de lluita la diada de Catalunya.
- 3.— Defensar els drets i les llibertats de tots els ciutadans, i demanar la derogació de totes les lleis que els vulnerin.
- 4.— Reconèixer el dret dels pobles, i per tant del poble de Catalunya, a l'autodeterminació.
- 5.— Defensar la pau com a condició necessària per al progrés de la humanitat.
- 6.— Reclamar que el dret al treball per a tothom sigui una realitat.
- 7.— Lluitar per tal que la llengua catalana sigui la llengua pròpia de l'àrea lingüística catalana, oposant-se a tot tipus de discriminació.

Col·lectiu de Redacció

Sumari

- 3.— Editorial
- 4, 5 i 6.— Quimeta Bancells, 101 anys
- 7, 8 i 9.— *Coses del poble*
- 10 i 11.— Sobre l'última Festa Major
- 12.— Nassuts del món, uniu-vos
- 13.— Casal d'estiu
- 14, 15 i 16.— El nou pla de circulació
- 17.— Plana de gresca
- 18.— Temps i coses
- 19, 20 i 21.— La Torre Albertí
- 23.— Sobre el matrimoni i altres neures...
- 24.— Parlem de Llagostera
- 25.— On és el poder?
- 26 i 17.— Planes infantils
- 28.— Síntesi cronològica de la prehistòria i la història de Llagostera
- 29.— Poesia
- 30.— És bo per a la salut fomentar els principis sans
- 32.— Campanya contra la fam
- 33.— Opinió
- 34.— Mots encreuats
- 35.— 11 de setembre
- 36.— Qüestió de graus
- 38.— III Campionat de Futbol Sala

COL·LECTIU DE REDACCIÓ

Esteve Barceló, Ramon Brugulat, Concepció Buhigas, Pere Cañigueral, Vicenta Casamitjana, Mercè Carbó, Albert Comas, Núria Comas, Maria Teresa Grau, Josep Jovanet, Maria Lloset, Isabel Mestras, Cesc Nuell, Jaume Riera, Roser Rodas, Elena Roget, Xavier Ruiz, Joan Ventura, Ruth Vert, Anna Viñas.

Llagostera, Juliol - Agost - 1985

Núm. 40

Dirigit pel Col·lectiu de Redacció.

Editat per l'Associació de Veïns
Apartat, 54 - LLAGOSTERA

Imprimeix: Gràfiques DUCH - Cassà

Dipòsit Legal: GE-300/1980

El Col·lectiu de Redacció vol respectar la llibertat d'expressió i la diversitat d'opinions.

El Col·lectiu de Redacció no es responsabilitza necessàriament de les opinions dels col·laboradors i no es compromet a que tots els escrits rebuts siguin publicats.

Tanmateix s'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Col·lectiu ha de ser sabedor del nom de l'autor.

Per raons d'espai, el Col·lectiu de Redacció es reserva el dret de resumir el contingut fonamental dels escrits.

entrevista

Quimeta Bancells

101 anys de vida!

Amb la intenció de fer una xerrada amb la Sra. Quimeta Bancells "l'àvia de Llagostera", ens vam dirigir cap a l'Hospital de Llagostera, on viu, com ens va dir ella, des de fa dotze anys i quatre mesos, fets el novembre passat. Tant punt vàrem arribar vam ésser rebuts per les "hermanes" que porten l'Hospital, amb molta cordialitat i simpatia, fins i tot en alguns moments ens van ajudar en l'entrevista, ja que la Sra. Quimeta és una persona molt reservada, i no tenia pas massa ganes de descobrir-nos els seus secrets.

La impressió que ens va donar "l'àvia de Llagostera" és la d'una senyora gran, però que no aparenta pas els 100 anys que té. Està sempre asseguda en una cadira a la sala de l'Hospital, prop del televisor, vesteix de negre, i duu una bossa a les mans, que va movent nerviosament. Els diumenges llueix un collaret de perles.

Després de presentar-nos vam començar la petita xerrada-entrevista, malgrat que en tot moment es va mantenir molt reservada.

"L'àvia de Llagostera" amb la mare superiora i la mare Maria Pagés.

Foto: RAMON BRUGULAT

—Quan fa els anys?

—El dia 10 de setembre faré els 100 anys, si Déu vol.

—On va néixer?

—Vaig néixer a Tossa, al carrer dels Socors, i vaig venir a Llagostera deu fer uns 40 o 42 anys, devia ésser cap a l'any 1945.

—On vivia a Llagostera?

—Al carrer O. Redondo (actual Migdia), al costat d'on era "La Caixa".

—A què es dedicava?

—A Tossa teníem un establiment i

jo despatxava a la botiga. Aquesta estava situada on encara en diuen a "Can Bancells". Ara la porten unes meves nebodes.

A l'establiment de casa s'hi venia de tot, fins érem pastissers, teníem l'anomenada de fer molt bons els tortells, encara que també fèiem braços de gitano i altres dolços.

El preu era molt diferent d'ara, un tortell d'uns dos pams d'ample, valia una pesseta.

A Llagostera, a més, teníem una horta cap al veïnat de Sant Llorenç, la vàrem treballar durant molts anys.

—Quin és el record més antic que té?

Poc en tinc cap (insisteix), poc em recordo de res, fa tant anys d'això.

El que recordo bé és el vers de la primera comunió, que deia així:

*"Jamás como he gozado
tan bella satisfacción
pues Dios se ha dignado
a entrar en mi corazón..
Igual alegría siento
amiga mía
también el altar del Sacramento
que bien estaba, que bien.*

*Mil luces iluminaban
al Divino Redentor
y no has visto que guirnalda
desde el Altar a la Cruz
parecían esmeraldas
tanto cirio y tanta luz.
Y nosotras de rodillas
una tras otra al altar
con nuestras almas sencillas
anhelosas de llegar
y lucimos el encanto
de nuestro humilde candor
con la corona y el manto
tan puras como esta flor
y la Virgen sonreía
a nuestra tierna humildad
ella era quien nos unía
a Dios con su voluntad.*

*Yo os ofrezco Real Princesa
ese lirio de pureza con profunda
devoción*

*Acceptadla cariñosa en recuerdo de
mi hermosa y Primera Comunió.*

—I ens el recita tot enter, sense cap

La Joaquina va venir de Tossa fa 45 anys.

Foto: RAMON BRUGULAT

dubte ni interrupció, com si l'acabés d'aprendre. "Tenia dotze anys quan la vaig fer", afegeix.

—Què ens pot explicar de la seva joventut, de les diversions del seu temps, dels amics, etc.

—He tingut un o dos "novios" i no "em sóc casat", perquè no ha convinut o vagi a saber perquè. Un era d'Arbúcies i l'altre de Palafrugell.

El de Palafrugell es deia Francisco Vilaró, i una vegada em va regalar una sardana titulada "El toc d'oració", que un dia la vam anar a escoltar al piano a casa de la meua amiga de Can Torrelles, a qui jo havia regalat la sardana, ja que jo no tenia piano i la meua amiga sí. És una sardana molt maca, preciosa.

De divertiments en teníem de molt diferents. Per la festa major es feia al carrer de casa un ball (encara em penso que es fa) que es deia el "toca-la a córrer". Jo alguna vegada també hi havia anat a saltar i ballar, encara que no pas gaire.

Després també hi havia una cosa que en deien "falta de cada banda" que es feia per Sant Joan, consistia en què amb una escombra encesa es corria pels carrers seguint les noies. Ara, gràcies a Déu, ja no es fa pas. Era un mal costum, una cosa molt lletja, perquè de vegades et cremaven i tot.

—I les noies que havien de fer?

—Si miri, corrien pel carrer i s'havien de tancar a casa.

—Quin record té de quan anava al col·legi?

—Anava a les "Hermanas Dominicas" de Tossa, amb "l'hermana Juliana". I tenia algunes amigues com eren la Maria Xandri, l'Anna Tomàs, la Montserrat Mercader, i algunes altres que no "me recorda".

El capellà que hi havia a Tossa quan vaig fer la primera comunió es deia mossèn Joan i és el que ens va ensenyar la doctrina.

—S'anaven a banyar molt sovint abans?

—No pas tant com ara. Acostumàvem a anar a la Mar Menuda, al racó anomenat "sa banyera de ses dones". I per banyar-nos ens posàvem "sac i faldilles" o una camisa de dormir, anàvem força més tapades que no pas ara!

Els diumenges anàvem a missa; després a passeig cap a la Mar Menuda o cap el Passeig; alguna vegada anàvem al cine o al ball, els quals es feien al "Casino Tossense" o al "Miramar". El ball de moda crec que era "l'esquetti", encara que no ho sé segur, perquè hi anava poc al ball.

—Li hem demanat que ens contés com era Tossa quan ella hi vivia, i ens

COL.LABORADORS

FOTOS VALL-LLOSERÀ

c/. Sant Feliu

SUPERMERCAT MERCÈ

Camprodon, 23 - Tel. 83.03.94

Carns i Embotits REMIGI GASCONS

Migdia, 21 - Tel. 83.01.54

Carnisseria M. ESTEVE

Tomàs Boada, 12 - Tel. 83.02.14

Carnisseria MIQUEL

Almogàvars, 13 - Tel. 83.02.99

Articles pel NOU NAT i JOGUINES

Barceloneta, 3 - Tel. 83.03.13

Carns LLUÍS RIBAS

Camprodon, 4

JOAN PARÉS, lampisteria

Jaume I, 8 - Tel. 83.03.28

FRANCESC XIRGU, recader

Tel. 83.01.57

FRANCESC PI, fusteria

Àngel Guimerà, 6 - Tel. 83.02.22

ENRIC MONTIEL, agència

Calderers, 5 - Tel. 83.03.62

MOBLES SOLER

Àngel Guimerà, 6 - Tel. 83.00.44

ROSTISSERIA M. DEULOFEU

Donzelles, 31 - Tel. 83.09.62

CLIMENT FRIGOLA, pastisseria

CARBÒNIQUES FUYÀ

P. Romeu, 1 - Tel. 83.06.62

CA L'ANDREU, barberia

Passeig, 5

Aquarama SANT ANTONI

Comte Guifré, 21 - Tel. 83.03.21

JAUME FA, lampisteria

LLUÍS CAMACHO MORENO, pintura i decoració - Maiena, 4 - Tel. 83.05.49

SOLEDAT, articles regal i llistes de noces
Panedes, 33 - Tel. 83.02.11

VILALLONGA - Confeccions

C/. Àngel Guimerà, 24 - Tel. 83.02.55

CAL DEGOLLAT

Telèfon 83.01.29

ha dit "Tossa era un poble molt petit i rústic, la gent es dedicava a la pesca i una mica al suro, poca cosa. La gent no sortia pas gaire de Tossa, fent molt, els dijous baixava a mercat a Llagostera amb el carro. Imagini's sortíem tan poc, que crec que a Barcelona hi he estat una vegada "no me recorda" gaire... crec que era per una exposició... era molt joveneta jo!!".

—I ara que ja s'acosta el seu aniversari, que li agradaria que li regalessin?

—Ai res, miri, que portin el que vul-

guin, que ja els hi acceptaré bé, jo.

—Potser un pastís amb 100 espelmes?

—Això!!, si hi posen totes les espelmes potser hauré d'agafar un apagallums, perquè no podré pas apagar-les bufant!!!

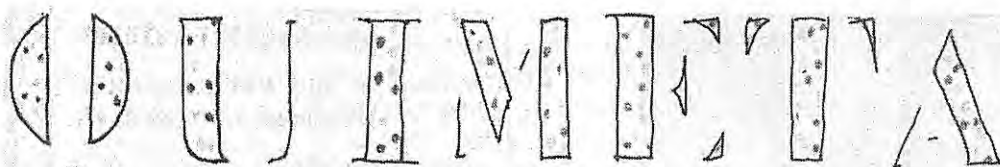
I mentre marxem pensem en el nostre desig, que no és pas cent anys més de vida, però sí, que pugui descobrir encara noves tardors amb la mateixa lucidesa d'avui...

NOTA DE DARRER MOMENT...

Algú ens havia comentat que possiblement la Sra. Quimeta era més gran del que ella deia, per això, vam trucar a l'Ajuntament de Tossa, tot i sabent que el seu carnet d'identitat assenyalava els cent anys... i, resulta que la partida de naixement confirmà la nostra sospita: la Sra. Quimeta nasqué un deu de setembre del 1884 ...i per tant té 101 anys!

Col·lectiu de Redacció

Els nens estimen a la Quimeta Bancells

Fa 100 anys a la vila de Tossa va néixer una nena preciosa pels seus pares desitjada i per tota la família estimada.

De petita ajudava a sa mare pujant aigua del pou, rentant roba, fent el dinar, fins i tot anava a comprar.

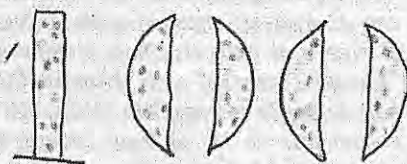
Quina nena més bonica que trempada i preciosa és és l'orgull dels seus pares deien la gent del carrer.

Els anys anavan passant i la Quimeta es feia gran tenia molts amics i amigues i a Llagostera tots la volien.

Has conegut alegries, tristesses, guerres i el que és perdre amics quantes coses pot explicar-nos de tot un segle viscut.

I, avui un dia tan extraordinari com és el del teu centenari tot Llagostera el felicitem i volem dir-te "t'estimem".

Mònica Bosch Vila 12 anys
Col·legi Ntra. Sra. del Carme

A vos Quimeta que heu superat totes les tristesses de la vida.

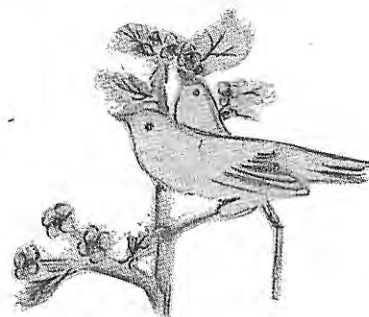
A vos Quimeta que el dia 10 de setembre feu cent anys.

A vos Quimeta que amb les amigues de l'hospital celebriu el vostre aniversari.

A vos Quimeta que un folem felicitar, us diem:

PER MOLTS ANYS!

Eudald Lloveras i Ferrer

COSES DEL POBLE

El taller de teatre està dirigit pel gironí Jordi Massó

Foto: JOAN CASTRO

EL GRUP DE TEATRE DEL COL·LEGI LACUSTÀRIA PRESENTA "EL MAG D'OZ"

El passat 21 de juny i com una de les activitats de fi de curs, el grup de teatre del col·legi Lacustària presentà l'obra "El mag d'Oz", un espectacle de Quim Planella, basat en el conte de Frank Baum "The Wizard of Oz".

A la representació, que va tenir un gran èxit, van actuar-hi Anna Gorgues, Astrid Rodríguez, Marta Rodas, Jordi Sureda, Fina Xirgu, Dolors Llinàs, J. Sánchez, Daniel Moll, Ramon Soler, Sandra Dabau, Cèsar Otero, Jordi Auladell, Dolors Pico i els mastegaires: Emma García, Patrícia Auladell, Griselda García, Marta Ventura, Daniel Vila, Glòria Sagué, René García, Anna Darder, Jordi Surós, Susanna Pons, Carme Portés, Pilar Ventura, Quim Ventura, Jordi Moll, Marta Sagué, Eugènia Campos i Sandra Pons.

El Cor del Col·legi, dirigit pel mestre Martí Llorent, va cloure la vetllada amb una selecció de cançons.

TALLER DE TEATRE

Aquest estiu, tres vespres a la setmana, ha funcionat a Llagostera un taller de teatre. La iniciativa, sortida del Consell de Cultura, ha estat pensada especialment per a la gent jove que un cop acabada la bàsica troba a faltar activitats atractives dins el poble, i es queda més a Girona, Sant Feliu, etc... on solen continuar els estudis.

Al començament d'aquest curs es va plantejar la necessitat d'habituar al teatre, almenys des de la perspectiva més personal de comoditat davant del públic, davant dels companys i davant d'un mateix.

Durant el primer mes es van fer exercicis diversos, conclouent aquesta etapa amb la preparació i presentació de gags diversos. La resta del temps s'ha dedicat a la preparació d'una comèdia de Molière, la qual serà presentada l'11 de setembre al Casino.

Probablement però, aquesta experiència, en la qual han participat una quinzena de joves, no acabi aquí sinó que, d'una manera o altra, es vegi continuada al llarg de l'any amb l'objectiu de crear un grup de teatre fix a Llagostera.

ESTAT DE COMPTES SOLSTICI - 85

Despeses

Orquestrina La Rodona ..	65.000
Coques	29.950
Xampany, licors	46.348
Cal Degollat	23.260
Gots, globus, etc.	11.023
Bodega Vinyot	3.565
Gel	2.600
Llum	1.000
Permís Medi natural	525

183.271

Entrades

Recaptació en el Bar	212.655
Subvenció "La Caixa"	3.000
Subvenció Caixa Estalvis Prv.	4.000
Subvenció Ajuntament ..	19.000

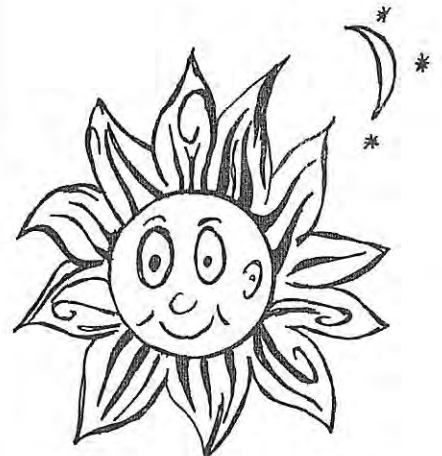
238.655

El superàvit de 55.384 pessetes, serà destinat a un acte públic que està pendent de programació.

Nosaltres som els primers sorpresos amb aquest inesperat superàvit. Però això demostra que la festa està arrelada, i que podria oferir molt més (pensem en un grup d'animació, principalment per ambientar les hores inicials). Tanmateix, el Solstici hauria d'estar considerat com la primera activitat estiuenca per tal que l'Ajuntament es comprometés, des d'un principi, amb l'aportació d'un pressupost que evités la incertesa de cada any a l'hora de fer la programació.

Agraïm l'especial col·laboració de l'Ajuntament, "La Caixa", Caixa d'Estalvis Provincial, G.E. Bell-Matí, Casino Llagosterenc, Transports Japic, S.A., Instal·lacions Fec, Electrònica Genohher, Llorenç Vendrell, Solador, Mingo Noguera, Flors La Margarida, Llagostera Ràdio, Llagostera Competició.

Collectiu Solstici d'Estiu - 85

COSES DEL POBLE

CONFERÈNCIES SOBRE LITERATURA CATALANA

Durant el passat mes de juny —dies 3, 4, 5 i 6— es va dur a terme a la biblioteca Julià Cutillé, un cicle de conferències sobre literatura catalana, a càrrec del professor gironí Miquel Pairó. Les xerrades abastaven cent anys de les nostres lletres, repartint-se en quatre grans temes: El Modernisme, el Noucentisme, del Noucentisme a la guerra civil i la Literatura catalana de la postguerra. Tanmateix, per documentar més àmpliament els assistents, es van entregar textos de diferents autors.

Entre deu i quinze persones van assistir regularment a les conferències organitzades pel Consell de Cultura de l'Ajuntament, i que poden considerar-se una continuació de les realitzades feia un any sobre la història catalana.

COL·LABORADORS

PEIXATERIA PLANA

Tel. 83 02 58

CASA CORTINA - Teixits i Confeccions

Pl. Catalunya, 14 - Tel. 83 05 46

TRANSPORTS PAYRET

Cantallops, 2

PERRUQUERIA MIR

Camprodon, 6 - Tel. 83 04 94

ASSEGURANCES NOGUÉ

Almogàvers, 21 - Tel. 83 01 35

FARMÀCIA SAURÍ

CARNISSERIA AGUSTÍ

Consellers, 2 Tel. 83 02 57

MOBLES i FUSTERIA CATEURA

Músic Aguiló, s/n - Tel. 83 05 12
Carretera Tossa - Tel. 83 09 95

"IMAGINA"

El passat 17 d'agost es va fer la pre-estrena al Casino de l'obra teatral "Imagina", presentada per "La Troupe" Companyia Teatral, grup que es formà per tal de preparar l'espectacle que participarà en una mostra de teatre amateur a Mònac, a principis de setembre.

L'obra, tal com ens diu el mateix Quim Planella (director i escriptor d'aquesta) intenta "*fer una senzilla i curta anàlisi de la persona com a víctima de la seva intel·ligència i imaginació totalment desproporcionada a la seva fràgil i limitada naturalesa humana*".

L'espectacle està molt ben treballat i representat, fins a ratllar en alguns aspectes el teatre professional.

El públic, que va assistir en gran nombre a la representació, va sortir satisfet i no li va importar massa que l'espectacle, en què es combinen diversos estils teatrals, estigués dirigit especialment a la gent que fa teatre.

Després de la pre-estrena, els components de "La Troupe" han continuat treballant per tal d'acabar d'afinar la representació per a la mostra internacional. A més d'haver de tenir cura especialment de la durada, la qual és limitada, cal moldejar la interpretació

potenciant més el gest i l'expressivitat per tal que la dificultat de la llengua no es faci massa rellevant.

ACTIVITATS D'ESTIU

L'Ajuntament ha organitzat aquest estiu una sèrie d'activitats que, coordinades a través de la comissió de festes, han substituït les sardanes dels dijous d'altres anys.

La iniciativa ha estat francament ben rebuda per molta gent que el diumenge a la nit han agafat la cadira per anar a veure el teatre o sentir havaneres.

Cal assenyalar la diversitat de llocs triats, amb més o menys encert, dins del poble, la qual cosa ha trencat amb aquesta excessiva centralització al voltant de la plaça. A més a més, a part de revaloritzar llocs que es tenen poc en compte, hom n'ha descobert d'altres prou acollidors com el parc de la plaça Sant Narcís.

El programa ha estat compost per dues cantades d'havaneres, un ball popular, tres audicions de sardanes i una representació teatral. La gent que hi ha assistit ha estat ben diversa, encara que en nombre elevat hi havia parelles amb la mainada o matrimonis ja més grans.

L'experiència ha estat positiva. Que serveixi per a un altre any!

CANVIA LA IMATGE D'UNA DE LES ENTRADES AL POBLE

Des de fa unes setmanes hem vist els treballs fets a la franja de terra que queda al costat de la carretera que ve de Girona des de l'alçada de La Ramal fins a les cases barates.

Amb la idea d'arreglar una mica aquesta entrada es va demanar la cessió a l'Ajuntament d'aquest terreny el qual pertany a Obres Públiques. Tanmateix en tractar-se d'una gestió molt lenta s'ha decidit no tirar-la endavant. Aquesta situació ha pogut ésser aprofitada a l'hora d'aconseguir una subvenció.

Les obres que durant força dies han estat parades es tornen a reprendre ara pel setembre, aprofitant que és una bona època per al transplant de les plantes.

El projecte fet per en Xavier Abellí-do (també ha fet el del parc de la plaça Sant Narcís) ha estat triat d'entre altres per ser el més econòmic, alhora que semblava encertat.

El pressupost total, incloint-hi la feina, el material, les plantes, els adobs, etc... puja a 2.673.000 ptes., el 35 per cent de les quals les pagarà Obres Públiques. Aquest percentatge correspon a les despeses de maquinària (675.000 ptes.) i l'import de les 450 tones de roques que són necessàries, les quals costen 250.000 pessetes.

PEDREGADA A LLAGOSTERA

El passat 10 de juliol, va caure sobre Llagostera la pedregada més forta que els nostres avis poden recordar.

La precipitació va ser força localitzada, afectant amb diferent intensitat les diverses zones del municipi. La part més afectada va ser el veïnat de La Bruguera, on les destrosses al camp foren molt considerables. Al poble es van trencar quasibé totes les uralites, els cotxes van quedar ben abonyegats i en algunes cases especialment orientades es van trencar vidres i persianes.

Un cop acabada la pedregada que durà uns 10 minuts, acompanyada d'una gran remor, van quedar indrets totalment coberts amb pedres d'uns 3 cms. de diàmetre. Una hora més tard entre l'herba encara es podien trobar pedres sense fondre.

Apreciats Josep i Mercè

Fa un parell de mesos que en Jordi ens deixava. Primer va ser el dolor, la tristesa i la rebeldia davant la seva mort. Després, recordant el seu fer, el redescobríem senzill, dinàmic, obert i il·lusionat. Les seves mateixes paraules ens confirmen la veritat de la seva experiència: Qui no ha trobat algun cop aquell "grau de festa" que ens allibera del tot? Aquell grau que ens proporciona un sorprenent goig de viure?

En Jordi era una persona plena de vida, vital, actiu, marxós. S'entusiasmava amb tot i amb qualsevol cosa. Era un personatge atípic que tan podies veure jugant a futbol al mig de la plaça amb la mainada, com tocant la guitarra, o anant amb els seus col·legues, que sovint escollia, precisament, entre els sers més marginals.

La seva mort ens ha fet pensar fins a impulsar-nos a "Obrir la ment cap a llocs inexplorables, màgics i atractius". Ens ha impulsat a viure i a valorar més la petita vivència quotidiana. Si almenys saber que nosaltres hem nascut una mica més a la vida, a canvi de l'experiència d'en Jordi i del vostre dolor i torbament, us portés un xic de consol!

Com sol passar en aquests casos, en el seu moment es van voler donar causes i motius del per què d'un accident. Agafant els exemples dels milers que hi ha cada dia, totes poden ser vàlides, totes poden ser inútils. L'única certa és que la llei de vida va actuar irreversible, i se'ns emportà un bon company, un excel·lent amic i un personatge entranyable.

Ho escrivim perquè potser no us ho hauríem sabut dir mai, o potser ni tan sols hauríem estat capaços de fer-vos-ho sentir. El nostre afecte per en Jordi i el vostre dolor i estimació, han fet que el nostre aprecí cap a vosaltres sigui molt més viu.

Esteu segurs que no l'oblidarem.

Col·lectiu de Redacció

Sobre l'última Festa Major

Ja fa gairebé tres mesos que ha passat la Festa Major d'enguany, però tractant-se de l'esdeveniment que potser ens marca més com a poble, no volem pas deixar de fer-ne una breu consideració.

LA PROGRAMACIÓ

Les activitats dutes a terme no han estat pas gaire diferents a les d'altres anys, tot i que s'hi deixaven entreveure alguns elements que apuntaven cap una festa amb més "ganxo".

Començava la gresca el divendres a la nit sense pretensions, però d'una manera simpàtica, amb el pregoner de festes:

*"Vilatans i vilatanes,
poble tot, petits i grans,
ja són aquí les diades
que són de l'any més importants.*

*És la Festa de la vila,
la disbauxa, el sarau,
les dates més divertides
des de l'època d'Adam.*

*En motiu d'aquesta festa,
d'aquests dies de plaer,
l'autoritat de la vila
disposa les següents lleis:*

*Treballar està prohibit
sota pena i condemna
d'haver de pintar tot sol
la façana de l'església.*

*S'obliga tothom a assistir
als actes, balls i a les festes,
el temps que sobri pel llit
on de gaudir hi tindreu lleure.*

*I si algú d'altres esports
també n'és afeccionat
sense gaires disbarats
disfruteu-ne sense pausa.*

*Podeu buscar si trobeu
d'una turca companyia
però lloros, monos i gats
en trobareu tot el dia.*

*Que aquests dies que comencen
siguin de felicitat
ho escriu, ho signa i ho segella
la més alta autoritat".*

Seguidament, la gent que es trobava al voltant del carro del pregoner, va saltar, córrer i ballar, tot fent una cercavila. La moguda va acabar a l'envelat.

Durant els propers dies hi van haver les activitats de costum: el concurs de dibuix, concerts, sardanes, esports diversos, etc...

Aquest any cal assenyalar l'obertura del Museu de Costums, l'actuació del teatre del Curial i la presència de la televisió local, com a fets més destacats.

LA PARTICIPACIÓ

En general la gent va sortir al carrer, encara que falta trobar aquelles activitats que si bé minoritàries han d'impulsar tothom a marxar de casa.

Però aquest any, avaluar la participació no vol dir només veure si la gent ha anat als diferents actes, sinó veure també el nombre d'abonaments venuts ja que, en certa manera, comprarlos mostra el recolzament a la nova manera d'entendre la Festa. En el pòrtic del número especial de F. M. comentàvem que la Festa no és només l'envelat, sinó també les sardanes, els espectacles al carrer, exposicions, etc. En conseqüència, s'havia d'entendre que els abonaments que s'han passat per les cases també servien per pagar, en part, aquestes activitats, la majoria de les quals són gratuïtes.

Desgraciadament les xifres indiquen que això no s'ha entès o almenys no s'ha pas recolzat. Sobre un total de 1.500 famílies que hi ha a Llagostera, s'han venut 268 abonaments de parelles, 65 d'individuals i 254 a altres membres de les famílies anteriors. Això vol dir que són unes 330 famílies les que han col·laborat, el qual representa el 25 per cent.

L'import era de 1.500 ptes. els tiquets individuals, 2.000 per parella i 750 ó 500 per als altres membres de la família. No era doncs, ni de lluny, un preu excessiu per 5 dies de Festa i activitats.

A l'envelat l'assistència va ser molt nombrosa el dissabte i diumenge en què es van vendre, a part dels abonaments, 948 i 582 entrades respectivament. El dilluns i el dimarts van ser 98 i 231.

LES DESPESES

Aquest any, com en altres anys, es parla de dèficit (un milió) i per tant tornem a carregar amb la idea feixuga de què les coses no poden anar mai bé.

És cert que des d'una perspectiva històrica, el concepte de dèficit és justificat pel que fa al cas, però pensem que actualment cal canviar-lo per un altre com assignació especial, fons de festa, etc.

Des de fa temps havia estat el Casinó qui havia tingut cura de la contractació dels balls i era lògic que, com a entitat privada que és, es preocupés seriosament per l'existència de dèficit ja que, evidentment, si no s'hi guanyava almenys calia no perdre-hi.

Ara, les despeses no cobertes corren a compte de l'Ajuntament (de fet a càrrec nostre), tal com ha de ser, però nosaltres continuem parlant de dèficit. En el fons de tot això, hi rau la no assimilació del que representa realment el canvi d'enguany en l'organització. En altres pobles de característiques semblants a les nostres es compta ja des de l'hora de fer el presupost amb una assignació de l'Ajun-

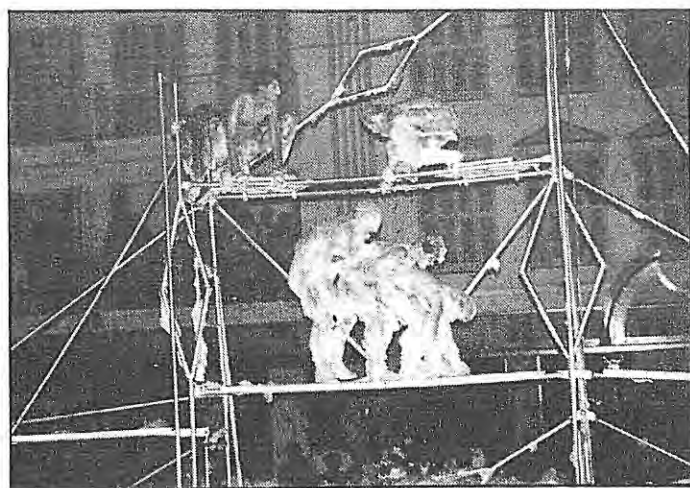
Imatges de la Festa al carrer

Pregó de Festa Major

Trobada de gegants

Teatre a la plaça

Escuma al carrer

Espectacle infantil

tament de l'ordre d'un milió de pesetes. Però, després de tot, no es gasten pas gaire més els cèntims que nosaltres, perquè al final s'ha d'acabar pagant el que falta. L'avantatge és que ells poden planejar la Festa més lliurement i a més a més s'estalvien la càrrega psicològica que suposa la paraula dèficit. De fet, a Llagostera mateix, aquesta és, més o menys, la filosofia seguida en les activitats estiuenques. Per què no per la Festa Major?

De totes maneres pensem que continua essent important recollir un fons especial a través dels abonaments, els quals tothom hauria de comprar ja que, encara que només sigui aprofitant-se d'una passejada per la plaça mentre fan les sardanes o veient la desfilada dels gegants, qui no fa Festa Major?

SOBRE LA COMISSIÓ DE FESTEIGS

La iniciativa per part de l'Ajuntament de la creació d'una comissió de festeigs és realment molt positiva tant des del punt de vista de representativitat i de participació com pel de coordinació.

Tanmateix, a més a més de les entitats llagosterenques —que si bé són representatives de grups i gustos diversos dins del poble, també és veritat que a vegades estan més preocupades pels camps d'activitats concretes que els són pròpies, que no pas en preparar la Festa Major— també seria interessant la participació d'altra gent que, vinculada o no a grups determinats (els més joves no solen pas ésser-hi), tinguessin il·lusió per preparar la Festa. Preparar-la vol dir, abans de res, pensar-hi, buscar on pot estar la sorpresa o la novetat que han de fer de la Festa de l'any una Festa especial.

Potser ara ja és temps de començar a pensar en fer una convocatòria oberta a tothom per tal de poder començar a preparar la Festa a principis d'any. Perquè està clar que si volem tenir espectacles interessants cal que ens decidim aviat.

Sembla que la direcció presa és l'adequada. Que no s'estronegui!

Collectiu de Redacció

Nassuts del món, uniu-vos

Tal vegada siguin les inevitables barreres generacionals, però un ja fa temps que sospita que dels joves actuals no cal esperar res de bo. No únicament desprecien o acullen amb feridora indiferència tots els nostres valors sagrats, sinó que fins i tot en la seva relació amb els que som joves, però no tant, han elegit el camí de l'agressió directa.

Caram! amb la MOGUDA JOVE i el seu filtre catalogador de nassos a l'entrada de l'envelat!

Francament confessaré que tan innoble idea no em sorprèn en absolut, provenint com provenia de senys inexperts. El que és imperdonable és que l'executesin amb la col·laboració estelar d'algun que altre desertor de generacions perdudes. Traïdors!!

Reconeixeré, no és cap secret, que la naturalesa ha estat generosa amb la meua humil persona i m'ha dotat d'un considerable apèndix nassal, que si bé en un concurs de nassos es veuria superat fàcilment, gaudiria de moltes possibilitats d'accedir a una indigna plaça de dama d'honor.

El que mai havia pressuposat és que arribés el dia en què em penalitzessin la propietat del meu innegable atribut. I com si incloure'm en la tarifa màxima no fos ofensa suficient, alguna ment depravada s'atreví insolentment i amb una falta absoluta de sensibilitat, a sospesar la profunditat de les entrades capilars que llueixo. Pocs centímetres més i la gosadia d'exhibir un front més ample del que és habitual hagués significat un nou gravamen.

Com si no fos prou dur viure en la costatació de què la meua, en altra temps, frondosa cabellera, dia rera dia, esdevé més esquelada, només falta que encara quatre joves inconvenients pretinguin punir-m'ho.

Per arrodonir l'ultratge no em permeteren ni tan sols el consol de què la humiliació fos efímera, i lluny de deixar-la difuminar en els calaixets de la memòria personal, immortalitzaren els gloriosos moments enregistrant-los en els vídeos de la recent i fugaç televisió local.

Certament estic indignat. I és que es comença per una discriminació d'aquest tarannà inofensiu i s'acaba amb allò dels camps de concentració i les cambres de gas.

Companys i companyes! Camarades d'òrgan olfactori prominent! Ens ha pujat la mosca al nas i cal que l'arrufem! Amics de calvície refulgent, si no voleu Mauthausens i Auschwitzs per a calbs i nassuts, cal que ens organitzem.

Com molts dels sectors discriminats de la nostra societat, per començar és imprescindible que ens reafirmem en la nostra condició i fem ostentació, altivament, dels mèrits que Déu ha tingut a bé atorgar-nos. Cal que organitzem la celebració del "Dia de l'orgull del nassut" (el del cab espero no haver-lo de proposar fins d'aquí uns anys).

Des d'aquestes línies declaro formalment la guerra a la moguda jove que va organitzar la festa. Que no diguin que no els he avisat. Ja en tinc el nas ple.

El cirano de l'antifaç

El Casal d'Estiu s'ha acabat. El Casal continua

Al llarg de set setmanes, 260 nens i nenes de Llagostera, han disfrutat del CASAL D'ESTIU d'enguany.

Cada tarda, a les 4, la trobada era al parc infantil. I d'aquest lloc tan acollidor, una munió de nens i nenes enfilaven tot caminant cap al Casal. Un municipal els acompanyava en atravesar la carretera, per donar més seguretat, si cal, a la companyia amiga dels monitors.

De 4 a 5, la tertúlia era a l'escenari. Tots els que volien, hi pujaven i cantant, ballant i xiulant, passava la primera hora. A les 5, els monitors tenien els seus nens i nenes a la secció corresponent. Racons sota l'escenari, a la sala del teatre, als vestidors del futbol, als propis vestidors del teatre... Una hora on cadascú podia demostrar les seves arts plàstiques o altres qualitats personals, segons les possibilitats de cada edat.

I a les 6 de la tarda, la sortida. Agafar el berenar i anar cada dia a un indret diferent, per fer la berenada, i jugar fins a les 8, quan de tots els llocs diferents, els grups feien via cap a la plaça Catalunya, per dir-nos un adéu ben sincer, i fins demà si Déu vol. Una novetat d'aquest any és que cada dia teníem un monitor esportiu, en Paco Cortés, que de 7 a 8 de la tarda, es dedicava a explicar pràcticament, les tècniques bàsiques del bàsquet i del voleibol. Aquesta activitat era per als que es quedaven al Casal. I cada dia s'hi quedava un grup diferent.

Però la màxima activitat de la temporada fou el dia 15 d'agost, en celebrar el DIA DEL CASAL. A les 12 del matí, a la Parròquia es feu una Missa en acció de gràcies pels benefactors. La Parròquia estrenava un nou Orgue. Cantà el Cor Parroquial i també alternant amb les cançons dels casalistes. Al final de la Missa, l'orgue acompanyà els casalistes, quan s'entonà a ple pulmó l'Himne del Casal.

I a la tarda, la Gran Festa. Les Majorettes del Col·legi "Ntra. Sra. del Carme" obriren el cercavila en direcció al Casal. Colors, música, cares alegres, tota una jove vida, fent via pels carrers de Llagostera. A dos quarts de set, la Gran Vetllada, en la qual intervingueren tots els nens i nenes del Casal d'Estiu. Joves artistes que, un altre dia, segur no els costarà gaire de tornar a pujar a l'escenari.

I no podríem acabar aquesta explicació, sense pensar una mica en les Festes Finals. Destaquem l'anada al Torn. Quina passada...! La casa, el paisatge, el riu amb les seves aigües cristal·lines, la companyia de la pàgessa... i el diumenge, amb els pares, fent una gran festa. Va ploure, com a bon racó de la Garrotxa, però sort que la solució es va trobar al Col·legi del Col·lell. Érem unes 200 persones.

L'excursió a Marineland i a Canet de Mar, segur que serà d'un record perdurable. Jocs de cucanya per als petits, al Casal. Gimcana pels carrers

de Llagostera. I quina Gimcana, amb la col·laboració de Llagostera Ràdio i de molta gent de casa nostra.

I arribem a la fi. El divendres, dia 30, es feu una Missa a l'arbreda del Casal, molt ben participada. I després de berenar, la traca final:

El X Festival de la Cançó dels Casalistes. Una selecció dels millors cantaires, passaren per l'escenari, davant un jurat qualificador. L'escenari, ben presentat, amb una ambientació adequada a la festa i al concurs. Els monitors, fent de presentadors, disfressats de pallasos, donaren el toc de color i de gràcia al gran fi de festa que s'estava realitzant. Premis, records, acomiadaments, i un bon adéu.

Un estiu viu. Un estiu ple de vida. Un estiu on els nens i nenes de Llagostera han pogut disfrutar, d'un ambient i d'unes instal·lacions, adequades al que fa al cas. Nens i nenes de Llagostera encara no saben que és el Casal d'estiu. I potser els seus pares encara no s'han parat mai a pensar si és positiu per als seus fills o no.

Dintre pocs dies començarà el Casal d'hivern. Cinema, teatre, festes de tota mena, al llarg de l'hivern.

El Casal d'estiu s'ha acabat.

El Casal continua.

Miquel Vall-Ilosera
Conciliari del
Casal Parroquial Llagosterenc

Malgrat les queixes, el nou pla de circulació estarà a prova durant sis mesos

El pla d'organització del tràfic rodat de la vila, aprovat inicialment pel Consistori el passat mes d'abril, serà posat a prova durant sis mesos, segons l'acord del ple del passat set d'agost. L'ordenació de la circulació, que contempla una sèrie de direccions úniques i noves senyalitzacions preceptives, ha estat qüestionada per un considerable sector de veïns que van presentar 656 signatures contra les direccions úniques dels carrers Àngel Guimerà, Comte Guifré i Consellers; a més de trenta escrits d'al·legacions, que en conjunt fan una valoració més global de les modificacions. Després d'una reunió entre el batlle, el regidor de tràfic i una representació de veïns, l'Ajuntament ha decidit unànimement realitzar aquesta prova, per sis mesos.

L'Ajuntament en ple, aprovava inicialment, el passat disset d'abril, el pla d'organització del tràfic rodat de la vila, dividit fonamentalment en dos blocs. El primer dedicat a les direccions úniques, fent una relació de les que existien fins a la data i la distribució de noves direccions en un sol sentit. El segon bloc, comprèn les noves senyalitzacions preceptives i informatives: stops, direccions prohibides, disc de prohibit girar, etc.

Aquest acord, que havia de sortir publicat en Edicte i per tant en el Butlletí Oficial de la província, moment en el qual es poden formular les al·legacions que hom cregui pertinents, va provocar la polèmica, quan els veïns dels carrers afectats per les direccions úniques van tenir coneixement de l'abast del mateix.

Recollida de signatures

A mitjans del mes de juny, diferents establiments dels carrers Àngel Guimerà, Comte Guifré i Consellers, començaven a recollir signatures contra el pla de circulació. Cal dir, segons afirmacions de molts que van signar que "no sabia exactament el que signava, però com que m'ho han demanat..." L'argumentació de bona part dels botiguers és que amb una sola direcció, llurs comerços poden sortir-ne perjudicats.

Així les coses, el Punt Diari del 21 de juny, es feia ressò de la problemàtica i per una banda l'alcalde manifestava que "Es tracta d'una aprovació

El carrer Santa Anna serà un dels afectats pel nou pla de circulació. Sens dubte, que quan van fer aquesta fotografia no tenien problemes de tràfic.

inicial, per tant estem oberts a tots els suggeriments. Si es demostra que estem equivocats, ho rectificarem, però sempre per motius raonables. Tanmateix, farem un comunicat a cada casa de tots els carrers en què hi hagi va-

riacions". Per l'altra, una veïna afectada es lamentava de què "quan hem anat a preguntar a l'Ajuntament hem estat mal atesos. Per tant, nosaltres ara hem de fer tot el que sigui per solucionar el problema".

LES MODIFICACIONS MÉS IMPORTANTS

—Per la seva transcendència destaquem les direccions úniques existents i les noves proposades per l'Ajuntament.

—**Direccions úniques actuals:** c/. Constància, c/. Sant Feliu i c/. Colom.

—**Noves direccions úniques:**

—c/. Àngel Guimerà, sentit prolongació c/. Sant Feliu cap a la plaça Catalunya.

—c/. Comte Guifré, sentit cruïlla c/. Consellers cap al c/. Colom.

—c/. Sant Antoni, sentit des de cruïlla c/. Sant Pere cap a la plaça de la Llibertat.

—c/. Processó, sentit plaça de la Llibertat cap al c/. del Fred.

—c/. Olivareta, sentit c/. del Fred cap a la plaça del Mercat.

c/. Baixada de Caldes, sentit carrer Girona cap al carrer Olivareta.

—c/. Alt de Girona, sentit plaça del Mercat cap al c/. Girona.

—c/. Hospital, sentit c/11 de setembre cap al carrer Sant Pere.

—c/. Bonaire, sentit c/. Santiago Rusiñol cap a la plaça Campmany.

—c/. Consellers, sentit plaça Catalunya cap a la cruïlla dels carrers Joan Maragall, Sant Pere i Santiago Rusiñol.

—Quant a les senyalitzacions, cal destacar la imposició d'una sèrie de senyals informatius, que feien bona falta per als forasters que ens puguin venir a veure.

—Dels senyals preceptius: stop, direcció prohibida, cedir el pas, prohibit aparcar, etc., destaquem els intercanvis de l'1 al 15 i del 16 al 31, als carrers Dr. Fleming i Migdia, així com la prohibició de pujar els camions pel carrer Sant Pere a partir de la cruïlla amb el c/. Santa Anna. És a dir, que els camions no podran anar a la plaça del Castell.

—Queda l'apartat d'altres senyalitzacions, com són la col·locació de llums de precaució a les entrades de la vila en els dos sentits de circulació: Girona - Sant Feliu i Sant Feliu - Girona; i l'ordenació dels aparcaments a la plaça del Carril (*Ja era hora!*) i al carrer Panedes, al costat de la parada d'autocars.

En el ple del set d'agost, va sorgir el tema de l'aparcament del passeig Pompeu Fabra, que no acaba de convèncer ningú. Finalment, el regidor de tràfic manifestà que consultarà els veïns per tal de cercar una solució definitiva.

L'aparcament del passeig Pompeu Fabra, queda pendent de consulta als veïns.

PROHIBIT PROHIBIR

L'enrenou aixecat amb el pla d'organització de tràfic rodat de la vila pot tenir moltes lectures. La nostra opinió no està a favor del pla ni tampoc dels signants en contra del mateix. D'entrada, estem convençuts que en un poble de les nostres característiques, qualsevol prohibició pot ser innecessària llevat de casos molt concrets com el carrer Sant Feliu.

L'estudi que ha fet la regidoria de tràfic amb l'assessorament de la policia municipal, pot estar ben elaborat i suficientment motivat, però cal tenir presents la realitat —que està a la ment de tots— de la manca d'una sortida adequada pel centre de la població. Tanmateix, posats a prohibir, com és que s'ha deixat la doble direcció del carrer de la Doma?

Centrant-nos més concretament en la zona conflictiva: els carrers Àngel Guimerà, Comte Guifré i Consellers, és evident que moltes hores de certs dies, allò és un caos, curiosament provocat —involuntàriament—, pels mateixos comerços que han fet sentir la seva veu contra el pla.

No podem donar una solució, perquè de vehicles cada dia n'hi haurà més, però cal considerar que tots plegats som massa còmodes i que moltes vegades no ens costaria tant deixar el vehicle en el garatge.

En aquest sentit, i recollint el pensament d'un bon amic, seria preceptiu que en les ordenances d'obres municipals es contemplés l'obligació de què a les noves edificacions, s'exigeixi la construcció de garatge i més quan es tracta de blocs de pisos.

D'altra banda, —sense voler entrar a sospesar les manipulacions i desinformacions que ha fet la "vox populi" sobre el cas, que tots plegats ja som prou grandets—, es pot considerar positiva la mobilització ciutadana que ha significat aquest pla de circulació, i cal esperar que aquest esperit rebel es mantingui en temes segurament més importants i que sí poden afectar a la qualitat de vida de tots els llagosterencs.

ESTER 25

temps i COSES

Tavernes (X i últim)

Un matí: joïós i alegre, com acostumen a esdevenir-lo els del mes de maig, un senyor ja vell, acompanyat d'un jove, passaven pel carrer Nou de la vila. El més gran, digué amb cert entusiasme al més jove:

—Sí. Ha de ser aquí. (Fora, un rètol molt ben pintat deia: "Bar Nou".)

Semblà que el senyor vell tingués una sorpresa, de la qual en sortí en presentar-se a ells una noia jove, força bonica i molt atenta:

—Els senyors diran...

Amb una alegre sorpresa pintada a la cara, l'home digué:

—Però és que aquesta no és una tavernota de mala mort, —i perdoni— on hi treballava una dona molt alegre i...

—Vostè parla de molts anys. De més de dotze. En efecte, llavors era una taverna inhòspita i bruta, doncs la meua mare quasi no la podia atendre, carregada com estava de fills petits.

—Hi havia també una dona gran. Era molt alegre. Recordo que vaig demanar per dinar, i ella, molt sèria, em deia que per donar-me alguna cosa, abans jo havia de donar-li els diners pel fet de poder-ne comprar.

La noia semblà tota ofesa:

—Avui vostès poden demanar el que vulguin. Bistecs de vedella, costelletes de xai, o llagosta de mar, i els servirem seguidament.

—I què s'ha fet d'aquella dona...? No recordo el nom...

—Siseta Pou...?

—Exacte..!

—Avui l'havem tret de casa. Ja no ens servia per a res.

Si aquell home, o senyor, o el que volgueu, fos una persona sensible, fos només una mica conscient, segur que aquelles darreres paraules de la noia a qui Siseta centes de vegades havia fet adormir als seus braços, o havia rentat el rebec que era aquella nena bruta i arrebossada d'òrins i porqueria, deuria de creuar-li la cara marcant-li cinc dits a la galta. És clar. Ja no servia per a res. I les passades hores en benefici de la casa, ja ni es mereixien la més elemental compassió.

Que, en efecte, en aquella mateixa hora, una velleta caminava amb passes menudes per un carrer de la vila. Va poc a poc. De tant en tant, la fatiga que l'embolcalla, l'obliga a parar-se.

A la que arriba, morta del panteix que l'ofega, cau sobre un catre infamant que de llit li serveix. Al poc, una veïna, —sempre en aquest venerable país nostre, trobarem una veïna de bon cor,— li pregunta:

—Beureu una mica de llet, eh, Siseta..?

Només li contesta una rogallosa i fosca veu:

—No... No...

Era el començament de l'agonia. La bona veïna va córrer a casa del metge. Quan aquest arribà, diagnosticà:

—Deixeu-la morir. Si li demana quelcom, pot donar-li el que sigui.

—I si em demana vi...?

—Que begui vi —decidí el metge.

Ja no demanà res. Al moment va prendre-la un singlot, apagat, fosc, continuat... La bona dona que l'atenia, provà de passar-li un llumí per davant dels ulls. I res. La Siseta, cega, i sense adonar-se de res, es passà tres dies amb aquell terrible singlot. El metge, comentà:

—El cor, encara aguanta. Però el final ja no és lluny.

I no. NO era molt lluny. Que, hores després, deixava aquest món de falsejats i traïcions, en el qual només que misèries hi conegué.

Hem d'aclarir que en aquests dotze anys, la majoria de clients de la Taverna, avui Bar modern, havien passat a millor vida. El federal, la seva dona, l'avi Pep, el Pinxo, en Correcames, tots eren difunts als primers anys de la meitat del segle XX. No així Magí Dilmé que ja era avi de quatre néts. Ni tampoc Rosa Boada, que revifava, en la retolada i nova conversió de la miserable Taverna, en un Bar prou reeixit.

L'endemà, una trista comitiva passava pels carrers de la vila de X... Un enterrament de tercera —de quarta no n'hi havia— formada per un carruatge destartat i brut, un cotxer amb la roba de treball, un capellà assegut al costat d'ell, i per acompanyament, la bona veïna. En homenatge de totes les bones dones que ho han sigut, silenciï el nom. I ningú més.

Abans d'arribar al cementiri, la bona dona prengué d'un roser que sortia de la paret, una rosa mig esbotifarrada, la guardà a la mà, i seguí al carro. En arribar al trist destí dels humans, —l'úl-

tim destí— dos homes, dos enterraments, agafaren el bagul i el deixaren tocant una fossa ample preparada pel sepeli. El capellà, mormolà unes quantes llatinatges, i marxà amb el cotxe que havia vingut.

En quedar sols els dos homes, s'adonaren que la bona veïna no deixava el fèretre. Per això, preguntà un d'ells:

—És de la seva família, la morta..?

—Era una veïna.

Ja no ballia dir res més. Els enterradors miraven el cel, perquè semblava acostar-se una d'aquelles tempestes de primavera. Per tal motiu, s'afanyaren en baixar el bagul, i omplir-lo de terra. Quan tot acabà, un tro esclatà en el cel, i, al moment, unes gotes gruixudes queien mansament.

La senyora tirà la rosa damunt el piló de terra. Cercant pels voltants, trobà una creu tota rovellada, i la clavà en un extrem de la fossa. Seguidament, i molt baix, digué com uns mots de comiat, i al moment sortí corrent perquè la pluja era bastant forta.

En aquells moments, l'avi Magí Dilmé entrava al Bar Nou. El senyor de qui havem parlat al principi, encara hi era. I, el conegué. Es creuaren quatre paraules de salutació. Rememoraren aquella primera visita a la Taverna, tant diferent d'ara! Fou la Rosa qui informà el vellet Magí de la mort de Siseta. L'home sentí que una llàgrima maldava per sortir cara avall.

I és ara, arribant ja al final de la vida de Siseta Pou, que en poca cosa o en res pot diferenciar-se de qualsevol altra, baix o alt fill de mare, es ara, repetim, que no podem lliurar-nos de cercar un cert paral·lelisme entre la nostra dona i la complexa vida de Jean Valjean, magistralment descrita per Víctor Hugo.

Acceptem els milions d'anys llum que separa la capacitat del gran escriptor francès, amb la del pobre i humil quefer d'aquest afeccionat indigne a les arts literàries que sóc jo. Però, en una traducció lliure de l'epitafi que Hugo dedica a Valjean, potser sigui perdonable que igual sigui el meu comiat de Siseta Pou:

"Descansa.

Malgrat la sort va deixar-la, visqué.

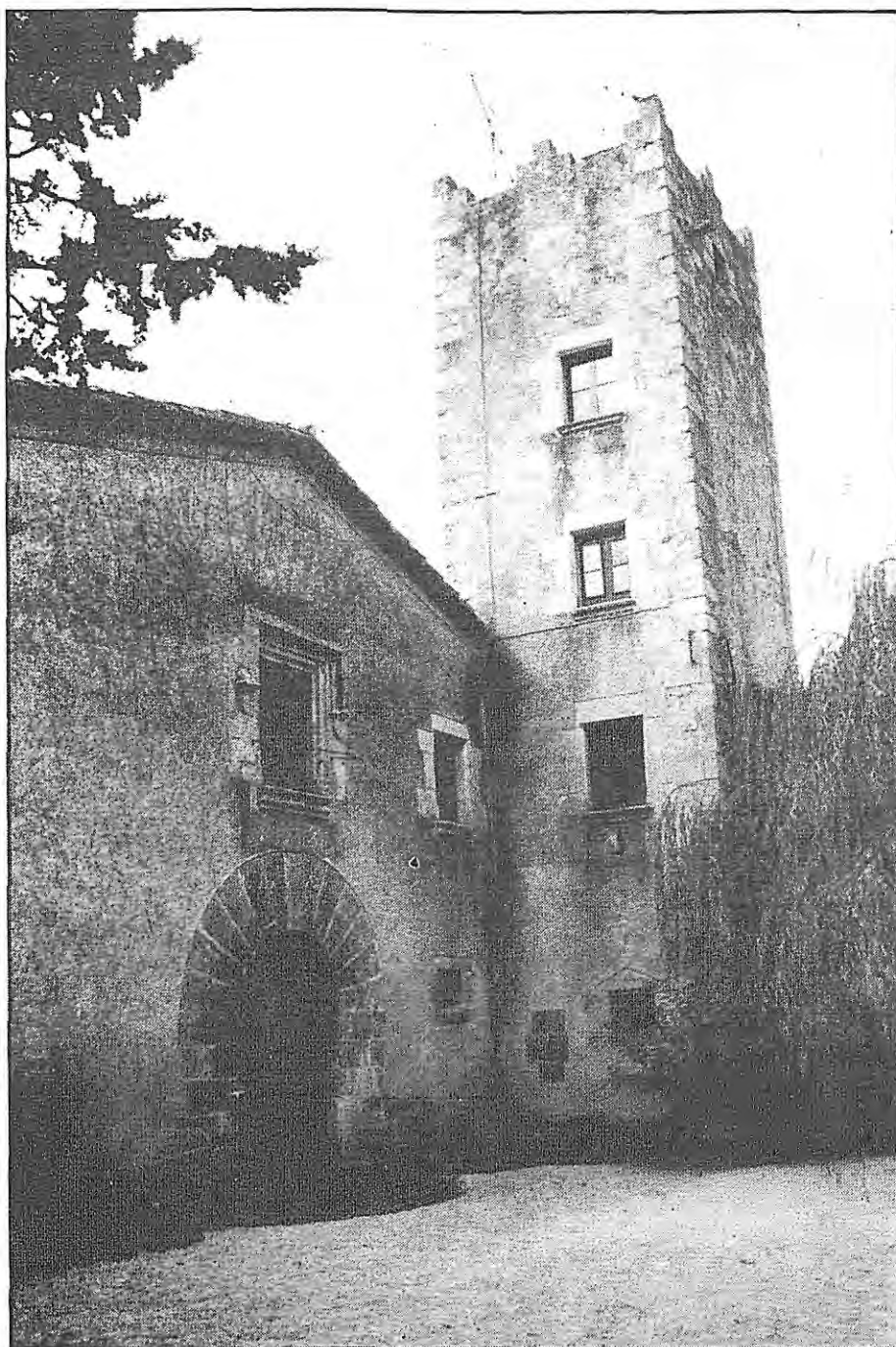
I només quan perdé son àngel, morí. Això fou de manera tan senzilla, com s'apropa la nit, morint el dia..."

Masos de Llagostera

LA TORRE ALBERTÍ

Es troben en el nostre poble masos que pel seu valor històric poden ésser considerats com a veritables museus. Realment hom queda meravellat en veure que, malgrat el temps, s'han pogut conservar gairebé intactes, no solament les parets de les cases sinó que també els objectes dels seus interiors.

Avui parlarem d'un d'aquests masos: TORRE ALBERTÍ, anomenada també LA TORRE.

La planta baixa de la torre havia estat presó.pels malfactors.

Foto: JOVANET

Història de Torre Albertí

Els primers masovers de La Torre foren uns tal Albertí procedents d'un mas de Ridaura (darreries del segle XV). El nom d'aquesta família el trobem registrat fins entrat el s. XVIII. Més tard és succeït pels cognoms de De Manresa, Ferrer i Casanova.

Les dades de construcció i ampliació de Torre Albertí van lligades als primers masovers. Malgrat no hem trobat la data de construcció, sabem que l'ampliació de la casa (d'estil gòtic català) es fa l'any 1500. Un dels Albertí, Pere, és nomenat cavaller l'any 1541 pel 8.è Baró de Llagostera Martí Grau de Cruïlles, aquest títol li concedeix el Dret de Cavalleria, i per tant de disposar d'armes. L'any 1548 compren els terrenys que envolten la masia, un d'aquests llocs on ara hi tenim el parc. Obtenen aquest mateix any permís del baró per construir la torre de defensa. Més endavant mort el baró sense fills i deixa totes les propietats als Albertí, exceptuant una peça de terreny anomenada La Coromina.

La capella

La capella, que actualment encara es conserva, és manada construir per Pere Albertí i Doncell amb motiu de la mort del seu fill Pere que es produí essent molt jove. La dada és del 1588 tot i que hi trobem la tomba del fill datada del 1581. Això fa pensar que, possiblement hi havia una capella anterior a l'actual, o bé un sepulcre exterior.

La capella és dedicada a la Verge del Roser, i fins fa poc era oberta al poble de Llagostera els dies de culte. A l'interior, a més de la tomba ja esmentada se n'hi troba una altra de més recent (1829) d'Antònia d'Albertí i Ros.

La casa de la Torre Alberti fou utilitzada durant la guerra civil com a museu.

(Foto Jovanet)

Durant la Guerra Civil es varen cremar els retaules i l'altar. Compte amb cor i sagristia, i té una imatge de la Verge del Roser. A la façana (vegeu la foto) hi ha un rosetó, l'escut dels Albertí, i la imatge de la Verge del Roser. Cal dir, però, que la campana és recent.

La casa

La façana de la casa, així com el seu interior, han estat reconstruïts per Construccions Soler respectant l'estil gòtic de la mateixa. Hi trobem una torreta i vàries troneres a les parets exteriors de la casa. Aquestes tenien la funció de defensar la casa i els voltants dels possibles atacs dels enemics. Un dels detalls més curiosos i bonics és el de dues inscripcions en llatí situades damunt de la porta i finestra principals. Diuen el següent:

Finestra:

*"Quod comodavit fortuna tolled
quod mutavit natura repetet".*

que traduït vol dir:

No et refiïs de la belleitosa sort,
els goigs de la natura són béns
passatgers.

Porta:

"Quod paraverit virtus retineris".

que en català significa:

Només l'honor i la glòria són
imperibles.

L'interior de la casa, que com ja hem dit ha estat reconstruït, és d'estil gòtic amb afegits més moderns. Es conserven mobles de fusta del mateix estil, així com el sostre interior d'artesanat de fusta. Antigament s'establí una comunicació de la casa amb la capella i que, posteriorment, amb la

reconstrucció va quedar tallada. Una cosa molt interessant a destacar de l'interior de la casa és la gruta. Aquesta s'utilitzava en temps de guerra o de persecucions per amagar els queviures i conservar-los en fresc.

La masia, durant la guerra és respectada perquè s'utilitzà com a museu.

L'interior de la casa és d'estil gòtic amb afegits moderns.

La capella de la Torre esta datada a 1588, pero possiblement hi havia una capella anterior.

L'escut d'armes dels Alberti.

(Foto Jovanet)

La torre

L'entrada s'efectua per una escala interior de la casa. La planta baixa havia estat en altres temps una presó per empresonar els malfactors de la comarca. La comunicació s'establí a través d'una trampeta oberta entre la torre i el primer pis, a través de la qual tiraven el menjar als presoners.

La casa dels masovers

La primitiva construcció de la casa dels masovers pot considerar-se del s. XVIII, encara que no s'hi troben dades exactes. Les diferents ampliacions al llarg del temps han fet d'ella un mosaic d'estils. Com a nota interessant cal dir que disposa d'un pati interior.

Història del títol d'Hostoles

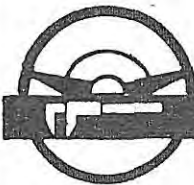
El propietari de Torre Albertí compta amb el títol de bescomte d'Estoles. El nom té l'origen en la família dels Rocaverti, procedents d'Austràcia. Aquests nobles, ja l'any 970 són propietaris de la vall d'Hostoles. Posteriorment passa en mans dels comtes de Besalú, i després als Montcada, i a altres famílies nobles. Cal remarcar que en aquells temps, els títols no eren hereditaris, sinó que era el rei qui els concedia o treia; degut a això, trobem que en el s. XV es troba en mans del rei Joan II. És l'època de la guerra dels Remenses, i un tal Berntallat, guerriller i cap dels Remenses s'aixeca en favor dels pobres contra la Generalitat de Barcelona, a fi de protestar pels nombrosos impostos als quals estaven obligats a pagar. Joan II, també en contra de l'esmentada institució per la força que tenia, decideix d'aprofitar el malestar existent, i s'uneix a ell per aixecar-se contra la Generalitat. En surt victoriós el rei català, i com a premi d'agraïment, nomena Berntallat bescomte d'Hostoles per la sentència de Guadalupe. També el fa propietari d'un castell. Posteriorment Berntallat amb motiu d'una contra-revolta dels Remenses deixa el castell i el títol per refugiar-se a Barcelona, amb la qual cosa Joan II el posa en mans dels Sa Riera i posteriorment passa als Casanova. Durant alguns segles el títol es perd, i posteriorment, ja en el s. XX, és rehabilitat; tot i que el primitiu nom d'Hostoles ha passat al d'Estoles.

COMERCIAL 26

PLÀSTICS PER A LA CONSTRUCCIÓ

C. Nou, 26 - Telèfon 83 02 16 (provisional)

LLAGOSTERA (Girona)

TALLERS
 Juan Puig

SERVEI DE GRÚA

Ctra. de Tossa, 13
Telèfon 830-389

LLAGOSTERA
(Girona)

ARA ÉS L'HORA DE COMPRAR

Cases de Protecció Oficial
Grans facilitats de pagament

DIHABSA ADMINISTRACIÓ, S. A.

Fivaller, 20 - Tel. 83.09.00

LLAGOSTERA

DISC-MUSIC

Discs - «Cassettes» - «Posters» - Bijuteria
Objectes de Regal

VIDEO - CLUB

C/. Comte Guifré, 25

LLAGOSTERA (Girona)

TRANSPORTS **JAPIC**

A TOT ESPANYA

Servei de Recaderia de
Llagostera a Girona, a Barcelona

Carrer Girona, 16 i 20
Telèfon 83.01.83

LLAGOSTERA

**COMERCIAL
LLAGOSTERA**

TOT PER A LA MAINADA

JOGUINES
ARTICLES PRIMERA INFANCIA
BICICLETES I RECANVIS

Compte Guifré, 8 - Telèfon 83 02 04 - LLAGOSTERA

esports-moto-jorma-7

articles per a l'esport
cordatge de raquetes i
reparació de patins

carrer dels consellers, 3 - telèfon 83 04 56
llagostera

Construcciones
**JOSE
Ramirez**

Urbanización «Cal Curt»
Teléfono 83 02 26

LLAGOSTERA

Sobre matrimonis i altres neures o històries de casats, solters i separats

La convivència de la parella, és una de les tradicions més antigues i arrelades que es coneix. La parella, base i fonament de la família, és el sistema de relació del gènere humà en què s'aguanta la societat actual, la qual cosa no vol dir que sigui necessàriament el millor.

La manera de santificar, justificar i legalitzar la vida familiar entre l'home i la dona es va acordar fa molts anys —ves a saber per quins motius—, que havia de ser a través d'un contracte escrit, aprovat i beneït per la religió de torn.

Deixant de banda coses poc sèries i pròpies de països subdesenvolupats, com la poligàmia, els grans patriarcats/matriarcats, etc., la lliure convivència mai ha estat prou ben vista, ni per dretes ni per esquerres (!), ni per catòlics ni islàmics —per dir una cosa—, ni pels rics i pels pobres.

Per exemple, un polític que vulgui triomfar, a més de les altres qualitats necessàries per al cas, ha d'estar casat i, encara que sigui aparentment, ha de representar un perfecte pare de família. Tot i que, darrerament, els socialdemòcrates al poder comencen a flirtejar, però actuant més pròpiament com a membres d'alta societat, que no pas com a individus que busquen la seva parella ideal.

Però el motiu d'aquestes inútils reflexions de la trentena, gira al voltant del canvi que darrerament estan experimentant les parelles del poble que s'estan casant. En poc temps, cinc parelles han o s'hauran ajuntat civilment, contradint el que fins fa ben poc semblava una exclusiva de capellans.

Què vol dir això? —Que som menys creients que abans? —Que així estarem més a prop del divorci? —Que potser es segueix una moda?

En primer lloc puc dir que són conseqüents. Entenc que els casaments celebrats a l'església per gent no practicant, són una mofa a la religió catòlica —que també pot tenir les seves virtuts—, i que els capellans haurien de ser els primers interessats en voler evitar.

És evident que la possibilitat d'un divorci sempre alleugera una càrrega tan feixuga com allò de "*t'estimaré fins que la mort ens separi*", paraules que, de tan boniques, queden buïdes

de contingut, quan són pronunciades perquè així ho mana el reglament.

Finalment no penso que els bons amics que han legalitzat la situació de convivència mitjançant el matrimoni, hagi estat per moda, ans al contrari, m'inclino a pensar que en la majoria dels casos han seguit aquest camí per deixar contents i enganyades a llurs respectives famílies.

D'aquesta manera, tenim que el matrimoni ja no es santifica, però es segueix justificant i legalitzant. Recordo que una amiga que es va casar en temps franquista, comentava que preferia casar-se per l'església —era de família creient— abans de fer-ho per unes lleis amb les quals estava en contra.

El país ha canviat molt en pocs anys, però crec que la necessitat de "legalitzar" una convivència no hauria de ser preceptiva perquè una parella pogués viure en el mateix niu. Amb tot, també comprenc que a nivells burocràtics, compres conjunes, etc., sempre és una manera més fàcil, però...

Quant a la vinculació familiar, crec que tots plegats n'hauríem de comen-

çar a "passar", la qual cosa no vol dir trencar els vincles ni molt menys.

Per raonar mínimament aquestes històries, la crisi generalitzada de parelles entre 30 i 40 anys, és una mostra que hi ha quelcom que no funciona. Quantes mares separades, sovint amb fill inclòs, es troben per aquests móns de Déu o de qui sigui. Quants separats "llogons" hi ha en els bars i discoteques, o els caps de setmana portant aquell nen que viu amb la mare...

Es van casar en un moment inadequat? Un enganyava l'altre? El sexe no funcionava?, o hi havia crueltat mental?... Mil històries, totes amb raó, totes sense, pel cas ja no importa.

De solters, el món n'està ple, però és una sortida que no em convenç, i cal buscar-ne de noves. D'entrada el matrimoni no m'agrada gaire i menys si ha de ser justificat o legalitzat, però això de quedar sol cuidant gatets, tampoc em fa gaire il·lusió, pel que, prepareu-vos que, ben aviat, alguna nova història naixerà:

Joan Ventura Brugulat

Ep a la crida!

**VOLEM EDITAR UN LLIBRE-RECULL
DE FOTOGRAFIES ANTIGUES DE LLAGOSTERA.**

**TOTHOM QUE HI VULGUI PARTICIPAR
POT ADREÇAR-SE A:**

**JOSEP JOVANET RISSECH, c/. Olivareta, 23
RAMON BRUGULAT PAGÈS, c/. Camprodon, 27
o ENVIAR-LO A L'APARTAT 54 de LLAGOSTERA**

**TOTS ELS ORIGINALS SERAN RETORNATS
EN PERFECTE ESTAT.**

**HI HA MOLTES IMATGES DESCONEGUDES
DEL NOSTRE POBLE, QUE ENTRE TOTS HEM DE
RECUPERAR PERQUÈ FORMIN PART DEL
PATRIMONI COL·LECTIU DE LA VILA.**

Parlem de Llagostera

Segons llegim en la primera plana de l'anterior Butlletí de Llagostera (núm. 38), el futur de la nostra plaça de Catalunya està a debat, versió que corrobora l'acord de l'Ajuntament en data 6 de febrer d'enguany, obrint un període d'idees per urbanitzar dita plaça. També, uns quants llagosterencs celebraren dies en terra, unes converses-col·loqui sobre aquest mateix tema.

Tot això s'ha de considerar ben positiu i molt interessant, ja que demostra el desig i l'interès que, en general, senten els llagosterencs per la millor progressió de la vila.

Per la meua part, i tota vegada que també comparteixo aquest sentiment, sóc un dels que també vaig respondre a la crida, presentant una idea meua. Suposo i desitjo que el fet de decidir-me a fer-la pública no sigui cosa que pugui molestar a la Comissió d'Urbanisme, que dit sigui de passada, encara no sé si efectivament l'ha rebuda.

Em plau doncs fer pública la dita proposta.

Ajuntament de Llagostera A la Comissió d'Urbanisme

Senyors:

Considero molt encertat l'acord adoptat per aquest Ajuntament en data 6 de febrer d'enguany, d'obrir un període d'idees sobre la necessària urbanització i arranament de la important plaça de Catalunya de la nostra vila i, al mateix temps, portat per les meves aficions vers tot allò que a urbanisme i embelliment es refereix, sempre amb el sà i noble propòsit de fer que Llagostera sigui una vila de remarcable condició de bon gust i agradada de les coses ben fetes, em permeto d'acollir aquest envit i dir-hi també la meua opinió i el meu parer, amb desitjos de ser útil a aquest lloable propòsit.

Donades però les meves condicions de manca de mobilitat i de limitació de possibilitats per reunir tot el necessari, a fi de presentar una proposta el màxim de completa i detallada, em limitaré a expressar un principi d'idea a base d'un petit esquema i una més extensa explicació.

— EXPLICACIÓ GENERAL —

Amb la meua idea de divisió del rectangle central de la plaça en tres parts escalonades, es guanyaria el seu acusat desnivell, obtenint unes tres superfícies planes, de bona presentació i comoditat, adients per a les seves pròpies

funcions. La part central es podria fer quadrada i el més gran possible, condició necessària per poder-hi celebrar festes populars com ballades de sardanes, festivals, ballets folklòrics i moltes altres coses. Les altres dues, força més petites, es podrien ajardinar i disposar-hi certs serveis, quelcom d'aparcament, lavabos públics, soterrats, amb quiosc al damunt, fonts i etc., etc.

— APARCAMENT —

En aquesta plaça així concebuda, amb una imatge de noble bellesa, no hi veig manera d'atendre el difícil problema de l'aparcament de cotxes i com que voler fer un aparcament soterrani és cosa també de nosaltres, la solució de tot això ha de buscar-se fora de la plaça. Sí però, que, en principi i de moment, es podrien disposar dues file-

res al rectangle central, l'una a la part alta i l'altra a la baixa, destinades a aquest fi.

— ALTURA DE LES CASES —

Considero encertat i necessari que allò referent a l'altura de les cases o edificis de la plaça, segueixi la norma actual, facilitant la tendència a aixecar tot allò que es pugui anar reformant amb el temps, ja que les existents com el Casino, la "Caixa", la Caixa de Girona i aquesta nova construcció a càrrec del contratista Salelles (l'última que sigui estreta), trobo que s'adiuen i harmonitzen més, amb la gran superfície de la nova plaça gran.

— ARBRAT —

En primer lloc i per començar, considero convenient arrencar i treure la totalitat de les actuals moreres, ja que de voler guardar-ne alguna, mai es podrà obtenir una unificació del conjunt. Per determinar la nova plantació, seria millor deixar-ho a mans de gent entesa en el cas, procurant que s'adigui amb la classe de terreny i sobretot que puguin rendir una bona estètica amb la totalitat del conjunt de plaça i cases.

— MERCAT —

Això del mercat és el mateix que la cosa de l'aparcament de cotxes, millor que fos en un altre lloc (exemple Cassà) tota vegada que és molt gran l'espai que es necessita, afegint-hi com és natural i per la pròpia comoditat dels venedors, l'aparcament de vehicles de tota mena. Lloc, es trobaria en una Llagostera futura per fer un bon mercat, inclús en plaça coberta.

— CONCLUSIÓ —

Sens dubte que són moltes les coses i detalls, que queden per definir i detallar: amplada de la calçada de tot el volt de la plaça, ordenació i amplada també de les voreres, divisòria i paret de contenció per salvar els diferents nivells amb el rectangle central, etc.

Per la meua part, he fet allò que es pot dir donar compliment a un deure de llagosterenc conscient, en respondre a la vostra crida, amb el desig de contribuir a fer el millor possible per l'encertada progressió de la nostra vila. La paraula definitiva han de donar-la, com és procedent, els arquitectes i tècnics. La meua contribució consisteix només, en donar una idea més de les que és de pensar es podran donar.

Servidor llagosterenc.

Francesc Falivene

ON ÉS EL PODER?

Des de la meua condició de miserable mortal, plantejar-se aquestes qüestions divines reconec que resulta pre-tencios.

Quan un observa com cada dia estem més submergits en el pou de l'Otan i com, no només es vulneren les promeses electorals, sinó fins l'òbvia voluntat popular, no deixa de ser reconfortant que et repeteixin que formem part del món lliure i per tant (ja ho diu clarament la constitució) el poder emana del poble sobirà.

És revifador pensar que cents de missils custodien el nostre benestar i que des l'Olimp governamental vetllen perquè no malmenem el futur.

Referèndum vinculat? ximplaries. En definitiva, què sabem nosaltres, efímeres criatures, dels designis divins i de si és o no convenient que els nostres cossos banals siguin sacrificats en la tercera guerra mundial? Febles, mesquins i banals com som, ben segur que preferiríem abraçar-nos a la insulsa neutralitat abans d'esdevenir heroics cavallers que lliurin la seva futilesa en la defensa dels valors occidentals. Sortosament no deixaran la decisió en les nostres mans.

Un servidor, però, ha de confessar avergonyit, que a voltes l'assalten pensaments perversos, idees desestabilitzadores. Aleshores no puc evitar preguntar-me com s'entén que l'Otan sigui garantia de llibertats si, per començar, ja no disposem de la llibertat de sortir-ne. Modestament, i no m'està bé dir-ho, sospito que la reflexió és prou il·lustrativa.

Quan Felipe González diu que "he, d'assumir la quota que ens correspon en la defensa d'occident", a mi la frase em sona a eufemisme i penso que el que realment vol dir és: "el dia que ens encanem veurem els tancs russos travessar La Jonquera", cosa que em resulta francament grotesca, ja que si bé he estat educat en la convicció que els soviètics són essencialment malignes, em costa imaginar que emprenguin una excursió tan llarga per un botí tan discutible.

Seguint per aquest sender pecaminós em pregunto per què si l'opinió pública és contrària a l'Otan, i el govern com a mínim i sense entrar en les creences que puguin atresorar en algun raonament del cor, sap que la seva actitud és impopular i negativa electoralment, malgrat tot, cada dia ens arrelem més a l'Aliança. Qui ha pres la decisió? On caram és el poder?

Confessaré que personalment tinc les meves sospites, però tota vegada que nosaltres vivim en un país lliure (no com altres), seria més ètic i fins i tot estètic que els dipositaris de la voluntat popular ens en fessin cinc cèntims.

L'amic Serra i els altres, quan parlen de la conveniència de mantenir-nos

a l'Otan suggereixen l'existència d'arguments fàctics d'un pes indiscutible.

Les famoses "dades ocultes" que han convertit el "d'entrada, no" (ambigüetats a part) en un "de sortida, menys", determinen l'esdevenidor d'això que alguns en diuen país, però en canvi no es poden divulgar.

Aquestes qüestions i prou coses més signifiquen que convé condimentar l'opinió que s'expressa sovint sobre els sistemes polítics occidentals amb una bona dosi d'humilitat.

Podem deixar per als americans la convicció de què el seu país és el paradís de la democràcia. Pobrets, la seva naturalesa càndida d'infants grans els ho fa possible. A nosaltres ens cal desemmascarar, revelar l'entramat de poders que conculquen les indiscutibles llibertats individuals de què gaudim.

Aquest descabellament de raonaments temeraris i vacil·lacions que algun lector susceptible pot atribuir a un espia del K.G.B., són fruit de la indignació controlada que em produeix l'acció del govern, tan pendent de les pressions dels poders ocults interiors i exteriors que no té temps de recordar per quins motius va fer-se amb deu milions de vots.

Les oportunitats històriques són escadusseres i em dóna la sensació que han malmès una de les millors.

En definitiva, si algú pretén contestar la pregunta que encapçala l'escrit, que no miri al seu voltant, només veurà miserables vots caminants que no decideixen quina política els ha de regir sinó qui executa això que els socialistes anomenen la "única política possible".

Amb el cor a la mà, jo penso que ens enganyen, però tants anys de cultura judeo-cristiana m'han ensenyat quan virtuosa i noble és la resignació, m'han convençut de què a aquest món hi hem vingut a patir. A l'alta ja en parlarem...

Enric Ramionet i Lloveres

I N F A N T I L

CANÇÓ

*Anem cada dia al Casal,
anem cada dia al Casal,
compartim amistat,
aprenem a estimar.
Anem cada dia al Casal.*

*Set anys tenim Els Ninots,
set anys tenim Els Ninots.
Tots juguem i cantem
i ballem i saltem.
Set anys tenim Els Ninots.*

*Vint-i-set som a la secció
vint-i-set som a la secció,
vint-i-set de petits,
tres de grans i eixerits.
Vint-i-set som a la secció.*

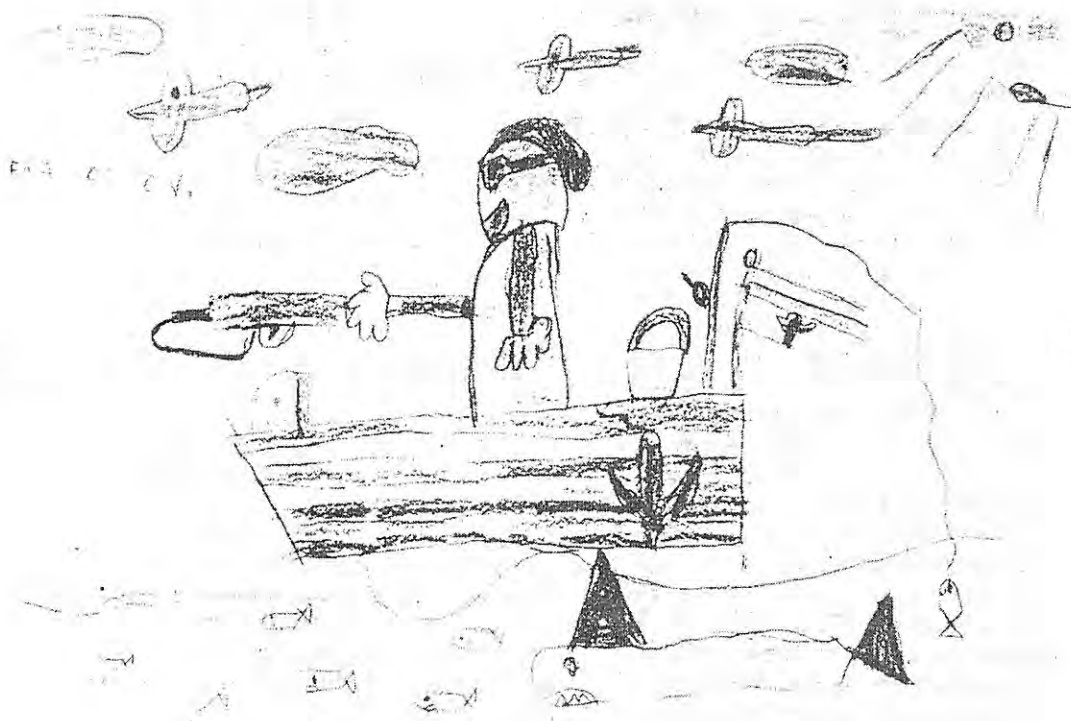
*Cada dia sortim a berenar,
cada dia sortim a berenar,
en els llocs a jugar,
la piscina a banyar.
Cada dia sortim a berenar.*

*Són set setmanes i prou,
són set setmanes i prou,
anem d'excursió,
Els Ninots, de debó.
Són set setmanes i prou.*

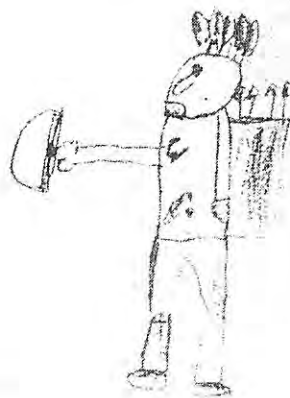
7 anys

Introducció:

Aprofitant que l'estiu és al Casal on els nens de Llagostera hi passen bona part de la tarda, hem volgut acostar-nos a la mainada a través dels dibuixos i cançons que allí hi fan.

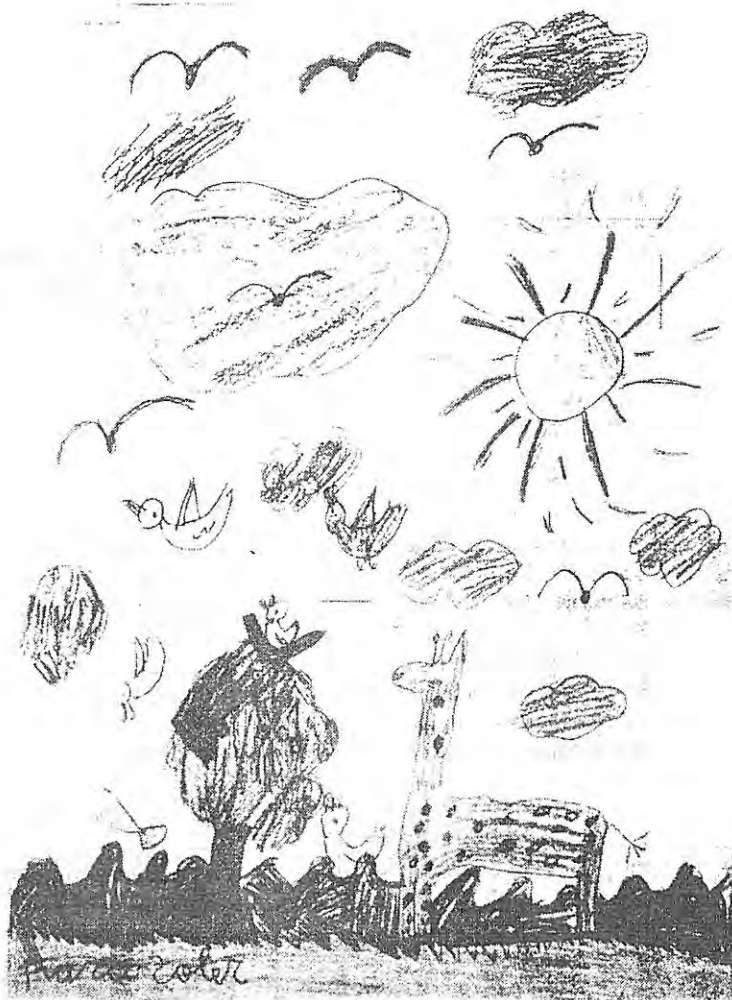
Francesc V.

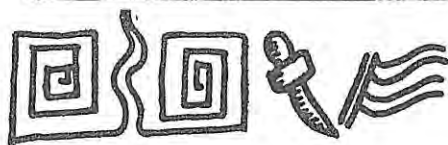
CANÇÓ

Som uns quants nois,
 tenim dotze anys
 i ens agrada
 anar a jugar.
 En el Casal,
 a l'estació
 i a la piscina
 a fer natació.
 I tots units
 fem un equip molt gran.
 Digue'm tu que hi has estat
 que divertit t'ho has passat.
 En Marc és bo,
 la Teresa més,
 l'Aurora massa
 i els nens, quin pes.
 Tenim un nom
 molt apropiat
 ja que ens diem
 Xerric Xerrac.
 Fem manuals a la secció
 i cantem quan anem d'excursió
 i tots units fem un equip
 molt gran.
 Digue'm tu
 que hi has estat
 que divertit t'ho has passat

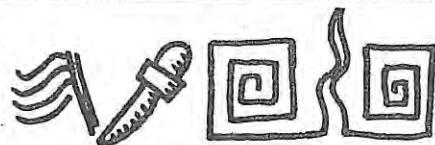
12 anys

FARA 2012

Síntesi Cronològica de la Prehistòria i la Història de Llagostera i Comarca

Núm. 12

DELS VESCOMTES DE ROCABERTI ALS BARONS DE MONTCADA

ANY 1288.— Dalmau III, vescomte de Rocaberti, Desfar i de Palau, compra el castell i el poble de Llagostera al rei aragonès Alfons III el Franc, successor de Pere II el Gran, i passa a ésser el **PRIMER SENYOR DE LLAGOSTERA**.

Dalmau III va morir el 1304. Havia estat casat tres vegades: primer amb Ermesenda Desfar, després amb Blanca de Fenollet i últimament amb Guillem de Cervelló; en total tingué tretze fills.

El vescomte, durant la guerra del francès, s'havia adonat de la importància estratègica que tenia el poble, per la qual cosa en pagà 32,480 sous d'or.

En aquesta data s'establiren a Catalunya l'ordre dels Mercedaris, dels Dominics, dels Franciscans i dels Carmelites.

El frare aventurer **ROGER DE FLOR** fou primer corsari, i després almirall de la flota catalana; va conquerir Sicília, Sardenya, Nàpols i part de Grècia.

ANY 1305.— El vescomte de Rocaberti crida una mobilització a la plaça d'armes del castell de Llagostera per anar contra el comte d'Empúries que s'havia rebel·lat contra el rei Jaume II el Just, fill de Pere el Gran i Constança de Sicília.

Calgué preparar per a la guerra tots els homes aptes que portaven ballestes, llances i espases, i els pagesos els havien de proveir de pa de galeta per a un mínim de quinze dies. Una contraordre d'última hora va deixar sense efecte aquesta mobilització.

En aquesta mateixa data va ésser assassinat a Grècia en **ROGER DE FLOR**. Això va motivar la gran venjança dels catalans, que mataren tota la població de Redesto, on havia ocorregut l'assassinat. Amb tot, els catalans dominaren aquelles regions fins l'any 1387. Un dels fets més importants dels **ALMOGÀVERS** en aquells països fou la conquesta als turcs de **CONSTANTINOPLA**, l'any 1303.

En aquest segle XIV es construïen importants catedrals gòtiques que a França arriben fins a cinquanta metres d'alt, a base de nervis apuntats, amb la seva clau i grans finestrals decorats amb vidres de colors. Les masies senyoriales d'aquest país també es construïen amb estil gòtic però molt austre, amb pedra de granit del mateix terreny i molt poc ornamentades.

ANY 1314.— A la mort de Dalmau, va succeir-lo el seu fill Grau de Rocaberti, baró de Navata i **SEGON SENYOR DE LLAGOSTERA**, el qual va necessitar la vènia del rei Jaume II de Catalunya i III d'Aragó.

En els registres reials es considerava que les rendes del poble i el castell de Llagostera que rebia el senyor feudal, eren de 6.500 "solidos" (sous).

El rei protegeix Llagostera i li concedeix una fira anual que durava quinze dies des de Sant Jaume, i que havia de recollir totes les transaccions: artesanies, agrícoles i de bestiar, de la comarca.

A Girona es reprénen les obres d'ampliació de la catedral gòtica, per la part de l'àbsis. L'any 1417 encara continuava l'ampliació.

Hi ha notícia també de què a Olot els volcans encara fumaven i que a Amer els bufadors també roncaven.

ANY 1317.— Existeix un document d'aquesta data en llatí, que és un reglament de les obligacions i beneficis de les diferents classes de capellans que exercien a l'església de Llagostera i a la de Panedes. Un original el té un particular d'Amer, i hi ha una còpia traduïda a l'arxiu privat de can Llabí de Panedes. El més obligat pels treballs i els rituals era mossèn Pera Serra, **EL CLAVER**, que havia de tancar i obrir les portes de l'església, havia d'ajudar i substituir els quatre **DOMERS**, el presbíter i el sagristà, i a més tenia l'obligació de tocar les campanes d'acord amb un reglament, per distingir cada toc.

El document està firmat al **CASTRUM DE LOCUSTARIA** i confirmat en el castrum de Cassiano de Silva pels quatre domers: Arnals, Benet, Jaume i Vidal, el sagristà, dos clergues i d'altres testimonis, i fou autoritzat pel bisbe de Girona i un notari, en re-

presentació del rei d'Aragó i del Baró Galceran de Cruïlles.

ANY 1323.— A la mort de Grau de Rocaberti al setge d'Esglésies (Sardenya) Llagostera torna a la jurisdicció reial de Jaume II. Es reforcen les muralles i es drena el pla de Panedes obrint les tres banyalques, ja que en els aiguats de l'any abans s'havien inundat tots els plans i la terra quedà sense poder conrear-se.

En aquesta data s'instaura a Girona la **PIA ALMOINA** pel bisbe Guillem de Cabanellas, amb diners de la venda de propietats de Mallorca.

ANY 1324.— Jaume II dóna en franc alou a **OTH DE MONTCADA**, baró d'Aitona, per l'ajuda prestada a les campanyes d'Almeria i Lorca contra els moros, els pobles de: Llagostera, Caldes, Lloret, Tossa i Caldes de Malavella. El rei, que estava casat amb la germana del Montcada anomenada Elisenda de Pedralbes, també va concedir-li el títol de **TERCER SENYOR DE LLAGOSTERA**.

S'instaura a Llagostera, el dimecres dotze de setembre, **EL MERCAT SETMANAL**, que continua celebrant-se però actualment el dijous. Per a aquestes activitats es necessitava la vènia i protecció dels esmentats militars, els eclesiàstics i l'especial del rei.

El notari de la Vila de Llagostera es deia Jaume Vidal.

ANY 1333.— Governant Alfons el Benigne III de Catalunya, fill de Jaume II i Blanca d'Anjou, a causa d'una gran secada morí molta gent; aquest any té la trista fama d'ésser **L'ANY DE LA FAM**.

A Barcelona hi hagué tanta penúria que el Consell de Cent féu venir de Sicília quatre grans naus i deu llaguts carregats de blat per minvar la fam; la quartera de gra havia augmentat el doble del seu preu corrent.

Diverses expedicions dels **ALMOGÀVERS** a Orient asseguraren el domini durant setanta anys dels catalans a Itàlia, Gràcia i a tot el Mediterrani.

El notari de Llagostera era en Guillem Calabuix.

ANY 1341.— Dalmau IV, vescomte de Rocaberti, es casà amb Ermesenda

de Castellà, i més tard amb la baronesa de Cabrenys, senyora de Maçanet, Reiners, Rocacorba i Hòstoles.

En aquesta data morí Oth de Montcada, que també fou baró de Mequinenza, de Seròs, de Soses i d'Aitena. Una seva filla, Jofredina, es casà amb l'almirall ROGER DE LLÚRIA.

A l'església que ja existia a Llagostera s'accepten BENEFICIS per a l'altar de Santa Maria i per al de Sant Joan, segurament per fer obres d'ampliació.

El castell estava defensat per les muralles velles i per la doble muralla nova, i dintre el clos estava resguardada la població amb les seves cases, l'església, l'hospital i l'hospici per als viants i els pobres de solemnitat.

Hi ha notícia que els clerguers Miquel Pareta i Francesc Ferrer podien disposar dels delmes de les parròquies de Caulès i de Sant Iscle, una vegada haguessin pagat els tributs als comtes de Cabrera.

A la Vall d'En Bas (prop d'Olot) hi ha grans disputes i plets entre els monjos del monestir de Les Preses, el bisbat de Girona i el monestir de La Grassa (França) pels drets dels delmes. L'abat de Sant Feliu de Guíxols, Ramon de Lluvià, féu acabar el sostre de volta de l'absis de l'església del monestir, amb l'ajuda econòmica del rei Pere III de Catalunya i IV d'Aragó.

ANY 1348.— Procedent d'Àsia, La Pesta Negra assola aquestes contrades; moren dos terços de totes les poblacions. Aquesta malaltia s'anomena LA GLANOLA, i fins a l'any 1351 va anihilar mig Europa.

L'església, els senyors i els comtes, per poder cobrir les seves necessitats, amb els ingressos molt minvats per la poca producció dels camps i del bestiar a causa de la desmembració de les famílies pageses per la pesta, augmenten els impostos i els arrendaments, creant un gran descontent permanent i resistència dels qui havien de pagar.

EI QUART SENYOR DE LLAGOSTERA fou l'ALMIRALL Pere de Montcada que estava casat amb Constança de Llúria, filla de Roger, que viu es casà després amb Jofredina. L'almirall moria l'any 1352; havia pres part important en la captura de Mallorca, actuà en les expedicions a Gibraltar, València i al Rosselló.

ANY 1350.— Bernat III de Cruïlles i el vescomte de Rocaberti lluitaren contra Ramon Berenguer, comte d'Empúries, i també contra els vescomtes de Cardona.

Els Cabrera continuaven tenint la gran batllia de la Selva i el Cabrerer, juntament amb el castell de Sant Iscle de Vidreres, el de Torrefalon (torre de Cartellà) i el Montsoriol.

La família Riba de Panedes (Llambí) compra un Mas important al Bisbe de Girona, Gastó de Montcada.

Llagostera, després de la pesta, tenia 104 focs; Cassà, 99; Vidreres, 138; Sant Feliu de Guíxols, 115; Tossa, 60; i tota la Vall d'Aro, 73.

ANY 1354.— Palamós fou envaïda i incendiada per 25 galeres genoveses en represàlia a les incursions catalanes a Itàlia.

Els molins de Ridaura del Mas Eroles (el Remei) i els dels Terrers eren propietat del monestir de Sant Feliu de Guíxols.

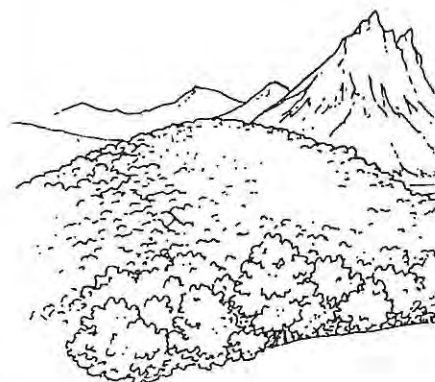
El poble de Cassà de la Selva (Villa Cassiano) fou venut pel rei Pere a l'infant Berenguer, comte d'Empúries. L'any 1359 el propietari era Gastó de Montcada, i el 1698 era Lloc Reial.

ANY 1358.— Guerra entre Pere III, el del Punyalet, contra Pere I de Castella que s'anomenà GUERRA DELS DOS PERES i que durà 13 anys. Fou deguda a la presa de Sant Lúcar de Barrameda de naus italianes carregades d'oli per part dels catalans. Els castellans empaitaven totes les naus que subministraven a Catalunya i això no es podia tolerar.

A València ja existien grans magatzems de sucre que exportaven a tot Europa. A Motril encara hi ha grans plantacions de canya de sucre iniciades pels àrabs.

Llagostera i comarca són envaïdes per una gran plaga de llagostes. El govern i el clergat aconsellen fer pregàries. Els ajuntaments més pràctics paguen als pagesos diners per cada quarta de llagostes empaitades; altres pagesos, amb feixines enceses les cremen en el mateix camp.

poesia

LA RUÏRA

(de l'Obra: LES FILLES DEL TAPER)

Ruïra..!

*Muntanya verda, brau mirador,
de nostra terra selvatana,
veig en ton cim, del mar la blavor
i enfront la infinita boscana..!
Ai..! qui pogués com tes alzines,
amb els suros i els roures molsuts,
com ells, sempre, sempre ésser muts,
dels homes, les baixes renyines!
Ruïra..!*

*Activa verge, bell cimaller,
de pures fades argentades,
per tu, el meu cor sent un deler,
confús entre dolces petjades..
Qui cel tingués per fer joguines:
amb els núvols, amb les boires sagnants,
perquè, faules d'ingròvids aimants,
hi neixin en roques i espines..!*

Ruïra..!

*El meu Amor he dit a la fontana,
i el rossinyol,
com fent-me dol
un clam trist n'ha fet per la forana.
Ruïra..!
Si tant sofrir en fes que la desferra
del sentiment,
al cor ardent,
pogués occir el que mai se'n desterra,
l'ànima..!
et diu mirant del teu cim la noblesa,
que tornaré..!
si ella, també,
al teu davant, sent un plor de tendresa..*

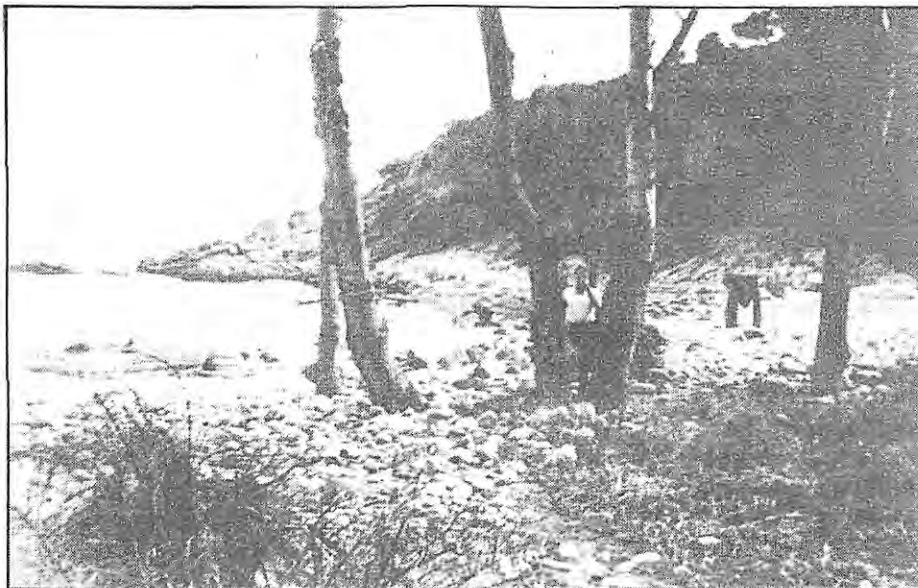
Emili Soler i Vicens,
col.laborador del Centre
d'Investigacions LACUSTÀRIA

Música: Martí Lloent
Poesia: P. Parés C.

És bo per a la salut fomentar principis sans

Abans, quan desitjàvem anar d'excursió, convidàvem tots els de la colla. Molts no podien venir per no poder deixar la feina. I gairebé sempre quedàvem els dos més incondicionals de l'excursionisme, en Gumsind Pareta i jo, sobretot quan es tractava d'anar a Salions. Per altra banda, malgrat conèixer tots els corriols de drecera, era una anada molt dura. Avui, han desaparegut tots aquells viarany del mapa tan pràctics, ja que són intran-sitables per la gran malesa que s'hi ha posat.

Un diumenge de gener del 1930, sortírem amb l'amic Pareta, puntualment, a les set del matí. En sortir a la plaça, vam adonar-nos que feia vent del Nord i que el seu ritme de bufar era seguit. No bufava a batzegades com ho fa la Tramuntana. Però encara era més fred. Al pas de la vila, vam observar que no hi havia cap casa oberta. I tot restava en un profund silenci sepulcral. Únicament se sentia cantar els galls. Començava a perfilar-se el preludi crepuscular matinal. El dia anava creixent i el fred baixava en grans proporcions. Les mans les tenia ben fredes. Ni tan sols adonar-me'n, ja les tenia a dins de les butxaques. En caminar enmig dels corriols, fou quan notàrem el fred negre que feia. No ens dèiem res, anàvem amb la idea de caminar el màxim per vèncer la fredor. Sols sentíem el grunyar del glaç que es trencava al passar. N'hi havia arreu dels reguerots, d'espessor considerable. De tant en tant, sentíem el piular tímid dels ocells que estaven agrupats a les bardisses prop d'on passàvem. S'ajuntaven amb munió per defensar-se del fred. El pla de Sant Llorenç estava blanc, com si hagués nevat. En ser a mig camí del pla, començava a clarejar. Com que anàvem de cara a sol eixint, vèiem que el cel era blavós, d'una transparència nítida, i emetia uns raigs groguencs decantant a taronja, produïts pel sol, que era un encís contemplar-ho. Aquell fenomen natural tan bonic, ja s'ho valia tot. En arribar al veïnat de Sant Llorenç començaven a lladrar els gossos. N'hi havia de totes mides i de tonalitats diferents de veus. Anàvem tan decidits a caminar que, poc a poc, dominàvem el fred. En ser a la Creu d'en "Joanillo", ens vam

La cala Salions plena de riarencs i en Pareta enmig d'arbres.

aturar a treure'ns el primer jersei. L'esquena començava a donar senyals de suor, la qual cosa ens donava satisfacció. Havíem vençut el fred!

Les converses llargues es solien suscitar quan arribàvem als plans o baixades. Fou, doncs, als boscos de Banyacroua, on en Pareta encetà la conversa. Però en ser a la masia de can Crispins, de cop i volta, tornàrem a sentir bordar gossos. L'amo, amb un bastó féu esforços per fer-los callar. I les veus s'evaporaren. Tot retornà a la calma. Després de saludar-nos, reprenguérem el camí endavant. En començar la pujada forta, més aviat teníem calor. Al començament de la vessant vam adonar-nos d'un bosc petit plantat de pins. Tenia una vitalitat estúpida, amb una verdor a les branques que, mirant-les de lluny, semblaven encatifades a plaer de verdor. Era perquè, en aquest país, el pi que fa pinyes és molt verd.

En ser a dalt de la serralada i mirant de cara al mar, hom veia un dia assolellat i radiant, amb l'inici del replegament de boires baixes; es produïa, mentre es desfeien, un dels millors espectacles, ja que resplendia intensament un mar blau marí. La llum del sol, espurnejant pel mig de les verdors de les muntanyes, donava una vista magnífica acompanyada d'un pic sabor salat. De la banda de Llagostera, albiràvem amb gust la panoràmica dels Pirineus que als cims de les crestes i massissos estaven plens de dolls de

neus que projectaven, amb la llum que els reflectia el sol, unes distincions impressionants de colors, que al·lucinaven l'encant de l'esperit. Quan vam arribar a Sant Grau vam gaudir de l'aigua bona que rajava de la font. Antany, era un lloc ideal de gust, on la jotànica no hi mancava mai. Així, la gent amant de la natura hi podia raur amb goig i alegria unes estades de felicitat molt amena. I el gran arbratge que hi havia cultivat era un fet memorable i de gran rendiment. Ara són boscos que fan pena veure'ls de tan llastimosos com es troben. De tota manera, hi ha aquell adagi que diu: tot el que ha estat bo, pot tornar a venir! Suposem que això tothom ho entendreà. Cal que els individus no ho ignorin i corregeixin el rumb a crear amb bones intencions el que, temps ha, s'ha deixat malmetre inexorablement.

Després d'aquesta reflexió petita, continuem on érem: A Sant Grau sempre ens aturàvem per esmorzar-hi. Era el punt indicat on miràvem el rellotge, per poder comprovar amb exactitud quan hi havíem estat. Era la norma. Aquell dia hi anàrem en dues hores menys un quart. Anàvem bé. Ens treguérem la motxilla i cercàrem una mica de bruc per encendre el foc. Així podíem escalfar l'esmorzar i degustar-lo millor al costat d'un suro alt i gruixut. L'esmorzar solia ser una botifarra amb mongetes seques de qualitat ex-

cel·lent. Quan un home és jove, no manca mai la gana i, si es camina molt, la gana es converteix en fam. Per això, menjar, beure i reposar formen part inqüestionable de les delícies de les excursions.

En acabar, reprenguérem de nou el camí. Recordo que vam dir: fer esment de la pendent. No correm massa. I és que baixant-la té un encant també sorprenent. Pel costat dret hom divisa Salions, Giverola i Pola, ben segur que manquen ulls per poder admirar a detall aquells paratges tan bonics. I per costat esquerra es veuen les cales —fins a Sant Feliu de Guíxols— que són d'un prodigi excepcional, perquè hom hi veu els pins fins a tocar mar. Són costes que, malgrat veure-les a l'hivern, quan el dia és a ple sol, són d'una brillantor i d'una singularitat de gust fi que captiven.

En arribar a la Cala Salions tornàrem consultar el rellotge. Mitja hora més passà des de Sant Grau. En total vam estar-hi dues hores i quart. (Això de l'hora, quan ho dèiem a la gent entesa a caminar per aquelles muntanyes, quedaven parats). Bé. Llavors ens vam treure la roba i ens vam posar l'eslíp. I de seguida, de cap al mar. L'aigua era fredíssima. Ens hi banyàvem sempre per fer disminuir la fatiga de la caminada. I nedant de pressa es podia resistir. Després, fer quatre salts i a jugar a cor que vols. Ho fèiem en un racó molt ben assolellat on, en aquell temps, era l'únic que hi havia una mica de sorra ja que tota la badia de Salions estava plena de rierencs, que més aviat molestaven en passar-hi. Finalment, després de dinar, era el punt just per reprendre la marxa cap a la vila.

Aquelles anades tan continuades a Salions, eren començades a la tardor i no es paraven fins a la temporada final de la primavera. I van durar fins havent-se declarat la guerra civil espanyola.

Conclusió: És innegable que l'excursionisme dona la facultat per mantenir bona salut, la qual ens ha estat donada per conservar-la amb la millor perfecció possible. Quan érem joves aspiràvem a nodrir-la i envigorir-la en forma adequada. Per això, en aquell temps, enteníem que no hi havia res més apropiat i apreciable que fomentar amb rigor l'excursionisme. És sabut que fer vida sedentària, no és gens bo per a ningú i menys per a la joventut. Doncs, lloem satisfets amb goig exercitar-se en l'excursionisme.

Josep Vila i Soteres

Dansa mora

A les afores del campament de Kandussi, uns moros amb llurs camells esperaven el permís per entrar a descarregar les mercaderies.

Jo estava casualment de sentinella a la porta principal. La tarda es deïxondia quieta amb un calor sufocant. Del barranc venien unes alenades repugnants de fems i brutícies d'animals morts i d'excrements d'argams (camells), xivos, cabres i funes (vaques). Les mosques rondinaven braves; tot semblava fet exprés per fer-me més molestes aquelles dues hores llargues i fastigoses que havia d'estar de guàrdia; però no va ser així, tal com jo preveia. Molt aviat va arribar l'oficial de guàrdia i deixà entrar els moros amb llurs camells, burros i matxos; tots anaven carregats de llenya, palla, civada i demés. Al cap de poca estona d'estar alguns ja de retorn, els de prop de la muralla o "parapeto" s'hi ajuntaren, amb mores velles (xibanis), soldats i paisans, com si haguessin convingut per participar en una festa.

Aquesta començà tot seguit d'una manera espontània; entre la gent aparegué un moro assegut amb les cames creuades a l'estil típic, que tantejava un timbal en forma de perol. El seu tam-tam, de transcendència folklòrica, primitiu i monòton, iniciava l'espectacle; era un xivani (vell) però "farruco" (valent), disposat a posar alegre el dramatisme de la guerra. Molt aviat s'hi ajuntaren uns altres moros de barba, xilaba, i turbant característic. Un mohamet de pell broncejada es posà a tocar un flaviol o xirimia (melodia oriental); seguí el ritme del tambor quines resonàncies anaven in-cres-cendo.

Amb això saltà físicament una moreta aïrosa (Fàtima, meleja) i es remenà ballant a la rotllana que deixaven els espectadors, fent gestos rítmics amb el cos, els braços i les cames, al mateix temps que un moret (mohamet) alt i grandossàs, saltà cantant al compàs de la dansa aquestes paraules, per a nosaltres incomprensibles:

—Ah... Muley xiriguà... a... ahú... guà (sí)... Muley xiriguà... Munana (Déu), a ba bú bà... Muley xiriguà...

Les paraules i la tonada de la cançó seguí una estona més o menys igual, però alguns moros entusiastes acom-

panyaren els dansants picant de mans als compàs de la dansa que semblava primitiva.

El moro s'apropà a voltes d'esquena a la mora i movia el cap i la cueta que portava al clatell com si fos la cua d'un torero. Això és senyal de què el mohamet encara és solter. Ella, la Fàtima, dansava descalça com el moro, fent volejar les dues trenes negríssimes i lluent, untades d'oli, que brillaven al sol, movent-se entre les seves grans arracades o aros de plata, quins forats gairebé del pes esquinaven les orelles.

Els moros formaven la rotllana amb les cames creuades i els paisans i soldats que s'hi van reunir del campament, estaven drets i reien, picaven de mans i animaven els balladors. Això durà una bella estona.

La mora, d'uns divuit anys, feia gestos sensuals com per excitar el ballador, les seves caderes i els seus pits es movien en ritme creixent.

L'ambient de conjunt donà la impressió màgica oriental, exòtica i eròtica de tipisme i de color dins l'ambient salvatge difícil d'explicar.

És el cas que vaig passar aquelles dues hores molt distret, cosa que abans m'hauria semblat del tot impossible.

Josep Calvet

Àfrica del Nord
Campament de Kandussi
Agost del 1922

A Llagostera es va col.laborar amb la campanya contra la fam

De l'1 al 9 de juny passats es convocà la segona campanya d'ajut: "Solidarietat amb Etiòpia i Eritrea". Es tractava d'una iniciativa de les següents entitats: ADAC (Associació d'Acció Cultural) de Girona, Associació per a les Nacions Unides, CIEMEN (Centre Internacional Escarré), Escoltes Catalans, La Fura (Informatiu de l'Alt i del Baix Penedès), Hora 3, JOBAC (Joventuts Obreres Cristianes de Barris i Ambients Populars), Justícia i Pau, El Llamp (Taula de cultura popular) de Reus, Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi, Moviment 0.7 per cent, i Xarxa Cultural, les quals estaven coordinades en el si de la Comissió Internacional de la Crida a la Solidaritat en Defensa de la Llengua, la Cultura i la Nació Catalanes.

Era una campanya puntual estesa a tot Catalunya en la qual es demanaven uns materials concrets. A Llagostera es proposà una recollida d'última hora per portar a Barcelona. La proposta no va arribar a tothom ja que es va fer d'un dia per l'altre i als que sí els va arribar no van tenir massa temps per decidir-se. No estem massa fets als imprevistos, però tot i així els que sí van col.laborar van ser molts generosos. Es van recollir: 80 litres d'oli de gira-sol, 231 pastilles de sabó, 18 quilos de detergents, gel, xampú, etc., una seixantena de xeringues, un centenar de capses d'aspirines, cinc capses de gases, 35 benes, medecines diverses, alguna cosa de roba i 25.000 ptes.

El per què de la Campanya

La Coordinadora ens diu que: "La campanya ha estat pensada com a continuació de la que vam convocar el mes de desembre passat, (l'anomenada "Campanya d'ajut a Etiòpia i Eritrea, que es moren")". Aquesta decisió ha

estat presa després d'haver rebut la informació sobre la situació actual d'ambdós països, portada per les tres delegacions que va enviar-hi la "Crida a la Solidaritat" per tal que hi fessin el seguiment de l'organització i distribució de les ajudes catalanes. En aquests viatges van comprovar, d'una banda, que l'eficàcia, la responsabilitat i la honradesa de les agències governamentals i de les organitzacions no-governamentals internacionals que lluiten contra la fam, són màximes. D'altra banda, van rebre peticions concretes dels camps de refugiats a fi que el poble català es responsabilitzés en respondre-les. Aquestes peticions que formen part d'un conjunt adreçat a molts països, són un clam davant un panorama que fa reflexionar: —Caldrien unes quantitats 150.000 vegades superiors a les que va recollir la Crida a la Solidaritat, el desembre passat, per cobrir les necessitats alimentàries del 1985 i 1986.

—El nombre de persones mortes a causa de la fam des del mes d'octubre del 1984 fins el mes d'abril del 1985 era de 900.000 i el nombre estimat d'afectats per la sequera i en perill de mort és avui encara d'uns 8.000.000 de persones (dades facilitades per l'ONU).

—La sequera persisteix a les regions del nord d'Etiòpia i a Eritrea. La conseqüència és una irreversible degradació de la terra i l'abandó forçat de les pròpies llars de milions de persones. No hi ha perspectives de canvis climàtics a curt termini.

La continuïtat de l'estat de guerra en diverses zones d'Etiòpia, Eritrea i països veïns (Sudan i Txad) contribueixen a augmentar el nombre de refugiats.

—La situació als camps de refugiats, sempre en creixement, és cada dia més problemàtica. Sense l'ajut internacional no es podrien atendre. Cal pensar que l'ajuda alimentària i mèdica aportada per les organitzacions no governamentals internacionals (a partir de

campanyes a l'estil de la proposada) representen el 50 per cent de l'ajut total que arriba a Etiòpia i un percentatge molt elevat del total de les ajudes a Aritrea. Si deixéssim de fer campanyes populars (o si consideréssim que amb una n'hi ha prou) el desastre humà arribaria a ser de proporcions gegantines: hom preveu que si aquestes ajudes s'estronegessin els pròxims mesos, els afectats per la fam extrema sumarien uns 20.000.000 de persones a Etiòpia (la meitat de la població).

La Coordinadora continua dient: *"Davant d'aquest panorama, considerem que és un deure humà elemental solidaritzar-nos, novament, amb aquests pobles oprimits. Sense oblidar que, malgrat els greus problemes socials i econòmics que el nostre país pateix, no deixa de ser també Europa una zona de privilegi en un món on dos terços de la humanitat viu en situacions greus de fam. Mentre prossegueix una imparable cursa d'armaments entre els blocs militars, que exigeix uns pressupostos astronòmics, molta gent a l'Àfrica, Àsia o Amèrica Llatina, que no entenen els conceptes de "blocs militats" o de les relacions Est-Oest, es desperta cada dia preguntant-se si hi haurà un dia següent i una possibilitat de supervivència".*

Un nou pas cap a la solidaritat

La "Crida a la Solidaritat", amb aquesta nova campanya es proposava donar un nou pas per constituir un organisme no-governamental, que abasti els Països Catalans, i que permeti, gràcies al sosteniment popular, una presència i ajuda permanents a l'anomenat Tercer Món o que hi realitzi projectes concrets de llarga durada, d'acord amb les noves orientacions del desenvolupament. *"D'aquesta manera les campanyes puntuals, com la que ara fem, no*

Respecte a aquests projectes concrets, l'Aureli Argemi, secretari general del CIEMEN deia en l'AVUI que l'equipament de la secció pediàtrica de l'hospital de Mekele, construït en un dels camps etiops de refugiats que més ho necessiten, era sol·licitat en aquesta campanya, així com la realització del microprograma d'extracció d'aigua, a Mekele mateix, que experts de les nostres universitats han elaborat per encàrrec de la Crida.

opinió...opinió...opinió

EL DOBLE LLENGUATGE D'EN PUJOL

La normalització lingüística i cultural és un dels grans reptes històrics que Catalunya té plantejats. Tot i els grans avenços assolits els darrers anys, que ningú no pot negar sense falsejar la realitat, queda encara molta feina a fer. Des de les institucions públiques a tots els seus nivells (estatals, autonòmiques, provincials i locals) i des del conjunt de la societat, la tasca a desenvolupar per normalitzar Catalunya en el terreny de la llengua i la cultura és important, indefugible i inajornable si no volem fer tard. Això no justifica, però, que allò que hauria de ser una feina comuna, voluntàriament assumida com a repte per la gran majoria de ciutadans, sigui convertit en pretext per a les actituds incíviques de grups que pertorben la convivència lliure i pacífica, i que amb les seves accions introdueixen gèrmens d'inestabilitat en la nostra societat.

El llarg seguit d'incidents que s'han produït els darrers dies amb la gent de la Crida com a protagonistes, així com la reprovable actuació repressiva que se'n derivà en un cas, haurien de fer reflexionar seriosament els qui atien aquest foc de la confrontació. Cal exigir un pronunciament inequívoc i clar del Govern de la Generalitat davant d'una campanya que desestabilitza el país i l'aflebeix. Cal acabar d'un cop i per sempre amb la pràctica del DOBLE LLENGUATGE de qui per una banda es sent feliç com "Español del Año" per la dreta més espanyolista d'ahir, d'avui i de sempre, i per altra somriu davant les proclames independentistes, àdhuc justificant accions de justificació impossible.

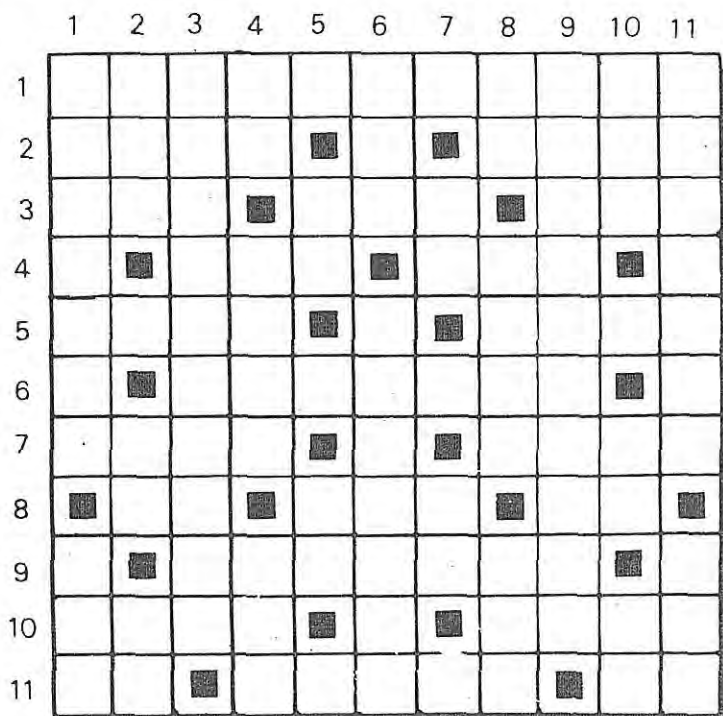
Catalunya s'ha pronunciat clarament pels canals propis d'una societat democràtica, per una Constitució i un Estatut d'Autonomia. És en aquest context que cal treballar per la normalització lingüística i cultural, per la consolidació i l'enfortiment del nostre autogovern. Bo i admetent la legitimitat inqüestionable dels qui propugnen altres opcions, tots estem obligats a respectar i a fer respectar la legalitat democràtica que lliurement ens hem atorgat. I sobretot, és clar, des de la Presidència de la Generalitat aquesta obligació té una transcendència pública molt més gran encara. Cal, doncs, exigir del Govern Pujol una participació activa i diligent en la tasca de la normalització lingüística i cultural, promovent a tots els nivells —a les empreses públiques, però també a les privades i molt especialment al petit comerç— allò que el Parlament de Catalunya va establir al respecte, d'acord amb la Constitució i l'Estatut d'Autonomia. I cal exigir que aquesta participació del Consell Executiu de la Generalitat s'orienti a impulsar la reconstrucció nacional de Catalunya, sense caure en el fàcil parany de continuar cercant enemics exteriors per a desqualificar els adversaris polítics, de continuar practicant el doble llenguatge, de continuar ventallant les brases del foc que pot acabar cremant les il·lusions d'un país que vol tirar endavant la seva reconstrucció nacional, lliure i en pau, sense crides extemporànies amb suports vergonyants.

Agrupació Local del
Partit dels Socialistes Catalans
—Llagostera—

197 TÍSNER - ESQUERRA

mots ENCREUATS

SOLUCIÓ

HORIZONTALS.— 1.— Confirmació. 2.— Ontx. I porp. 3.— Mut. Mus. Mar. 4.— P. Rou. oce. I. 5.— Alloc. M. Unim. 6.— N. Ganivet. I. 7.— ynes. S. Salt. 8.— Un. Eta. Ra. 9.— A. Argent. P. 10.— For. L. Osea. 11.— Last. IL.
 VERTICALS.— 1.— Company. Af. 2.— ONU. I. Nu. O. 3.— Nitrogenar. 4.— FX. Ocas. Ral. 5.— I. Mu. EG. L. 6.— Rin. 7.— M. So. V. an. S. 8.— aP. Cues. 9.— Comentaris. 10.— Ira. I. La. CL. 11.— Ophit. Pal.

HORIZONTALS.— 1.— Sacrament. 2.— Pedra bonica. (Al revés) No gaire lluny. 3.— Sense veu. Esmussat. Massa d'aigua salada. 4.— Rosada. (Al revés) Repetició del so. 5.— Arbust. Ajuntem. 6.— Estri per tallar. 7.— (Al revés) Ponderació mental. Municipi del Gironès. 8.— Unitat. Organització terrorista. Déu egipci. 9.— Natural d'una gran nació Sudamericana. 10.— A l'exterior. Buït en el tall d'un instrument. 11.— Dos. Pes per establitzar la nau. Consonant repetida.

VERTICALS.— 1.— Amic. Que te afinitats. 2.— Organització mundial. Despullat. Interjecció. 3.— Posar nitrogen. 4.— Consonants. Posta d'un astre. Quarta part d'una pesseta. 5.— Familiarment vedella. (Al revés) En els autos de Girona. 6.— Corrent d'aigua. Beguda alcohòlica. 7.— Fressa. (Al revés) Femení de en. 8.— (Al revés) Aliment. Apèndix dels animals. Enter. 9.— Explicacions o crítiques d'un escrit. 10.— Violenta irritació. Nota musical. Cent cinquanta. 11.— Pitjat. Peça rodona i llarga, normalment de fusta.

Hostal el Carril
 Llagostera

Passeig Romeu, 2 - Telèfon 83 01 41

Els hi ofereix els seus serveis de **Fontaneria**
Electricitat
Calefaccio

INSTAL·LACIONS

FEC

FONTANERIA - ELECTRICITAT - CALEFACCIO

Cristòfol Colom, 14 - Tel. 83.04.96 LLAGOSTERA

Mobles i Fusteria

RoyBa

J. Bagudanch - J. Rodríguez

C/. Barcelona, 5

LLAGOSTERA

ELECTRÒNICS
CODOLAR

VIDEO
 TELEVISIO
 ALTA FIDELITAT
 ELECTRODOMESTICS

C/. Camprodón, 11 Tel. 83 04 77 - LLAGOSTERA

ONZE DE SETEMBRE

(Cant amb dolor)

El dia d'avui, fa uns anys, quan uns nostres avantpassats lluitaren per les llibertats i costums de la nostra terra catalana, perderen...

Causa: un nombrós exèrcit ens en-vaïa, assassinava i robava les nostres dignes costums i llibertats. Nosaltres, amb seny català, lluny d'una vergonya, amb molta valentia, noblesa i honradesa, combatírem.

Si bé xupàrem la terra amb la nostra sang, no va ésser en va. L'escampada de la nostra sang va ésser bona femada i regada d'on sortiren boniques flors i pansides espines.

L'aroma de les flors pal·liava les punxades de les espines. L'onze de setembre de l'any 1714 va fer brotar un ahir que és un patri i venturós avui, i una esperança d'un clar demà.

Onze de Setembre, diada per recordar i celebrar.

Parlar-i escriure en català és fer pàtria.

El bon català treballa i fa treballar.

El català, d'una pedra en fa sortir un pa.

Jo, dona catalana, penso i us dic sense fer embuts, que si volem ésser bons catalans i bons hereus del seny català, havem de recordar aquell passat, quan uns homes que parlaven com nosaltres i portaven la mateixa sang, moriren valentament. Feu-ho; si ho fem, serà també un funeral i una exposició de glòries inestroncables d'uns màrtirs que ens miraran contents i satisfets per estar nosaltres en una recta per assolir el que ells demanaven i volien: una Catalunya lliure, gran i popular.

Reposin en quietud aquells valents homes.

El seny català admet tots els partits polítics, totes les sindicals, totes les religions i tot pensar, mentre vagi pel progrés de la gran societat humana. Nosaltres tenim escrúpuls, amb aquells homes ninots fets amb palla trepitjada o draps bruts, que són estorb on s'arramblen.

Per cloure aquest escrit us posaré a sopluiu d'uns ruixims que sense paraigua van suportar un home i una dona llagosterencs, en diferents diades de l'11 de Setembre i també la manera de procedir d'una mestra nacional que

exercia a Llagostera (relats escoltats amb les meves pròpies orelles).

"Era l'onze de setembre del 1914. Jo, vivia a Barcelona; era soci del conegut "Centre de dependents", entitat catalana en número de socis exorbitant. El dit Centre començava a formar, en el parc de la Ciutadella, una manifestació. En adonar-se'n la Guàrdia Municipal, a cavall, carregà sobre nosaltres. Als que érem jovenets (jo tenia 16 anys) no ens feien cap por, perquè trotàvem més que els seus cavalls, que ensenyaven més els ossos que la carn; els més grans havien de suportar les potades dels cavalls i cops de sabre i per consol escoltar aquestes paraules: "Quien caiga y no esté conforme o contento que se levante".

Una joveneta dona m'assabentà que quan adolescent morava a Barcelona, prop de la Plaça Tetuan; era en el temps del Governador S. Martínez Anido. Un 11 de Setembre, junt amb quatre amigues, a les set de la nit donàvem unes voltes per les boniques rambles...

"Recordo molt bé que quan ens trobàvem a la Rambla del Centre, uns homes "homenots" d'una "kabila" madrilenya, ens volien tancar el pas amb gestos poc morals i paraules mal sonants per a nosaltres i Catalunya.

Un grup de cavallers catalans ens defensaren. Després va venir la batalla amb odi de "Padre y señor mío".

Nosaltres els ajudàvem amb crits encoratjadors a ells i Catalunya; vingué un Guàrdia Urbà que tallà el tumult. Nosaltres i els joves catalans, tots junts, anàrem Rambla amunt: en passar per la Rambla dels Estudis, front al Quiosc Canaletes, bevèrem un refresc. Va ésser un 11 de Setembre remullat de gargamella, quan podia ésser plujós amb xàfecs de gotes grosses. En despedir-nos amb una afectuosa estreta de mà, coincidírem en dir que se'n tornessin a Madrid, que els catalans no necessitàvem ninots per fer monades, que si el senyor Governador els pagava amb cèntims nostres, nosaltres els necessitem per celebrar actes culturals i comprar insignies catalanes que ells ens trossen.

La família d'una senyora mestra

nacional que exercí a Llagostera m'explicà:

"La nostra àvia era mestra nacional i exercí en una escola que hi havia en una casa prop d'una escala que anomenaven "Escala del peix". Ella era catalana, però havia d'ensenyar en castellà perquè en aquells temps era perillós fer-ho en català. Era dona llesta, activa, comunicativa i amiga dels veïns, principalment de la Sra. "Maria Cordera" que venia cordes, cordills i espardenyes. Els diumenges i dies festius anaven a jugar a cartes a casa d'una veïna. Així estarrossaven la festa, explicant que quan anava a Barcelona, d'on era filla, anava al Fossar de les Moreres, on pregava, no solament per un familiar que li digueren que allà reposava, sinó que ho feia també per tots els que jeien per defensar les llibertats de Catalunya en aquell rabiós 11 de Setembre. La seva oració era un Pare-nostre i dos Avemaries per les seves ànimes i els recordava tot llençant a terra unes oloroses flors boscanes i donant amb el cor un "adéu, fins un altre dia". Així era el comportament d'una dona, mestra nacional, que exercí a Llagostera. La senyoreta X.

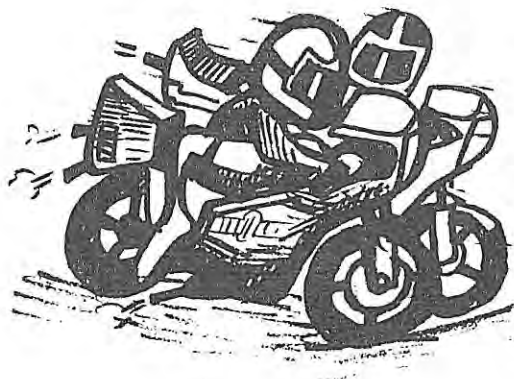
Avui 11 de Setembre del 1985 recordo un passat i miro i veig un gloriós avenir. Rumiar és propi del ser humà culte i previsor. Avui pensem un moment en allò que ells pensaven, deien i complien.

Pensem que la paraula no val res si no va acompanyada de la veritat i compliment.

Pensem que una insígnia i/o bandera posada a la porta, finestral o balconada no significa ni és res, si no porta fe, pàtria i sentiments humans que diem creure, sentir i seguir, i no ho fem.

Bon dia, 11 de Setembre, i una amical abraçada. Adéu.

Qüestió de graus

Dimarts, 24 d'abril del 1984. Les 8 hores de la tarda, una tarda com tantes d'altres. Ricardo Tormo, el recent fitxatge de Derbi, surt de la factoria de Mollet amb tot l'equip. És tard, però per posar a punt la carburació d'una màquina del Mundial, qualsevol moment s'ha d'aprofitar.

Els doctors Fisas, Sobregrau i Collado Herrero (de la "Valle de Hebrón") passaven la revàlida. La cama de Ricardo Tormo es podria salvar. Mentre, la residència del "Valle de Hebrón" era una vall de llàgrimes.

Salvador Gascon, el mànager; Conxa, la seva dona (a punt de parir); "Aspar", l'alumne; la gent de Derbi... tot-hom amb un mateix lament: *Ricardo no té sort*.

Podríem passar hores parlant de la trajectòria esportiva de Ricardo Tormo. Després de Nieto, el millor, sens dubte, en les petites cilindrades.

Té dos títols mundials de 50 c.c., aconseguits amb sang i suor, amb unes màquines inferiors a les de la competència. El seu camí pel mundial ha estat sempre difícil. Fins i tot, ha hagut de pagar per ser "oficial" d'una marca forastera. I això, havent estat campió del món l'any abans.

Amb Derbi, arribava la gran oportunitat per a Torno de demostrar qui és qui en les petites cilindrades.

Una vegada més, Ricardo Tormo va tenir la sort a l'esquena. Una vegada més també, demostrava que és d'una raça especial: després de l'operació, en veure Paco Tombas (enginyer de Derbi), una pregunta ràpida: *"Com està la moto?"*

Fa 13 mesos. 7 operacions i llarguíssimes hores de dolorosa recuperació, han permès que Ricardo Tormo tornés a caminar. A la llarga tornarà als circuits. Ho pressentim tots els qui estimem les motos. I no vull amagar en aquestes paraules, les llàgrimes, milers de llàgrimes, que han caigut per Ricardo Tormo. I les que no han caigut pel què diran.

El polígon "Roca", a Martorelles, ha estat la pista de proves de les "bales roges" des fa molts anys. Parès, Tombas, Nieto... tots els pilots de Derbi han provat les innovacions mecàniques en aquest polígon. No hi ha circuits disponibles. I quan tot un equip, com el de Derbi, treballa contra-rellotge per un Mundial a dies vista, no pot permetre's el luxe de desplaçar tal contingent fins al Jarama madrileny.

Per això, motos de competició s'han de provar en llocs com el polígon de Martorelles. Ridícul... i perillós.

Recordarem el "parte médico oficial" que per aquelles dates era moneda corrent al carrer:

"Fractura abierta de fémur derecho; fractura de cuello de fémur derecho; fractura abierta de húmero derecho; fractura abierta de tibia derecha; lesión en arteria y vena femoral derecha; parálisis de nervios ciático, poplíteo interno y externo derechos con atrición masiva de partes blandas. Pronóstico: Gravísimo, especialmente en cuanto a la conservación de la pierna derecha se refiere".

Ricardo Tormo, conscient en tot moment, no va perdre la serenitat. Ell donà les instruccions oportunes al pare de la noia que conduïa el Simca 1200, i que va ser qui el va anar a collir després de l'impacte. El diagnòstic, generalitzat, feia pensar en la pèrdua de la cama dreta del pilot. Vuit hores al quiròfan.

A part dels molts homenatges que s'han pogut fer a Tormo (sobretot al Llevant) dues manifestacions esportives han donat mida de l'estima que l'afecionat té al pilot de Canals.

"Trial Indoor Solo Moto"

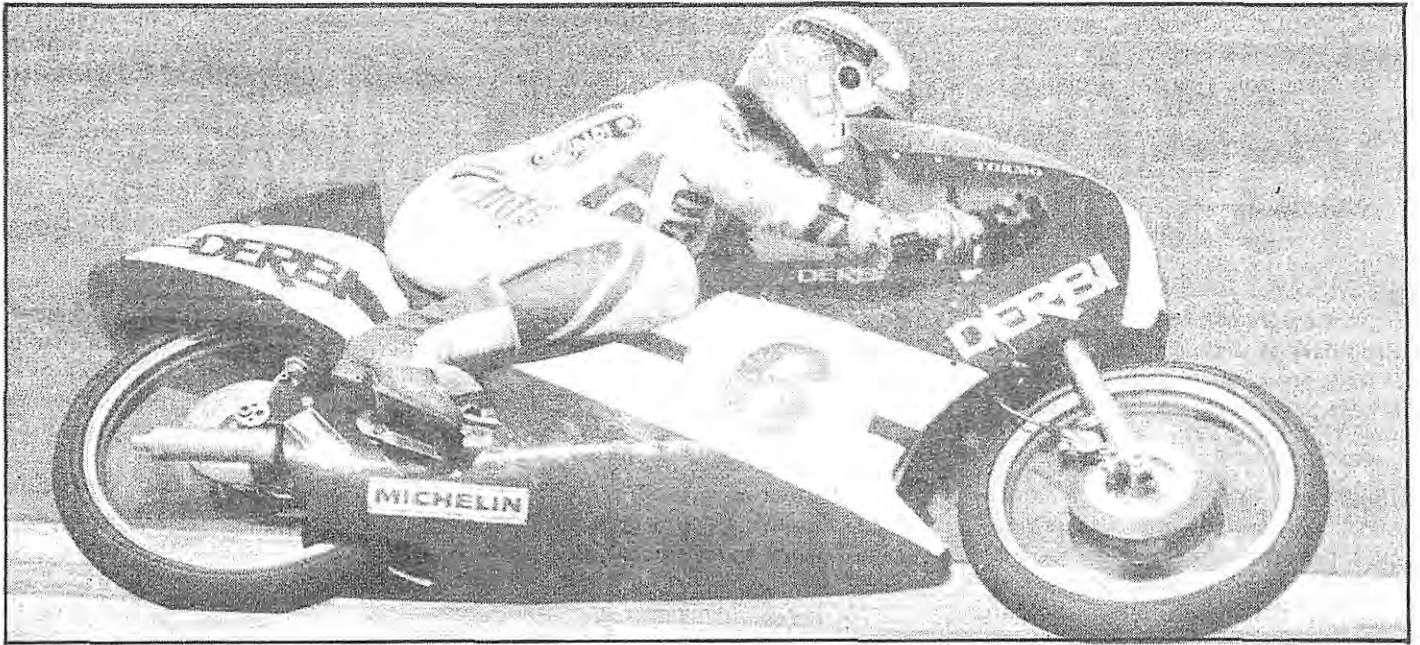
10.000 persones al Pavelló Municipal d'Esports de Barcelona. Una festa anyal que aquella revista ofereix als seus lectors, aprofitant per fer entrega dels trofeus "Piloto del año". (Aquests trofeus es donen als pilots que han estat més votats pels mateixos lectors.

Febrer del 85. Els pilots de l'any havien estat Eddy Lawson (campió del món del 84 de 500 c. c.) com a estranger i Sito Pons com a espanyol. Però Ricardo Tormo havia obtingut la segona millor puntuació. Això, sense haver participat a cap Gran Premi. Sito Pons i els organitzadors, van decidir fer una excepció: per primera vegada, hi hauria un doble títol de pilot de l'any. Així, Ricardo Tormo es convertia en pilot de l'any des de la solitud d'una cambra d'hospital. Llàgrimes, dolor, emoció.

En un ambient familiar, excitant i acollidor, la festa del Trial Indoor arribava al punt culminant. Un a un, es van anar donant els títols, trofeus, als diferents pilots de les diverses especialitats.

Amb el tema central de "Charriers of fire" (Carros de foc), i un llasser per donar més clima, arribava el torn a Sito Pons. Una gran ovació, merescuda, per l'home que representa el futur, la continuïtat de la feina que han començat Nieto i Tormo.

Sito Pons, micròfon en mà, va agrair a l'afició, la confiança que dipo-

*Ricardo Tormo, amb la Derbi,
abans de l'accident.*

sitaven en ell en escollir-lo pilot de l'any. Acte seguit demanava l'ovació per Ricardo Tormo.

La pell de gallina, llàgrimes i una ovació que va semblar inacabable, foren el rebement del Palau a Ricardo Tormo. Puc assegurar, orgullós, que per uns moments vaig considerar-me, en certa manera, feliç. Feliç, perquè sense dubtar ni un moment havia donat els meus vots de lector a Ricardo Tormo, setmanes abans. Feliç, perquè en el meu entorn veia llàgrimes sortint a raig. I això em demostrava que encara queden herois de carn i ossos. Ricardo Tormo va arribar pel seu propi peu a l'escenari improvisat al Palau, recolzat en una crosseja; emocionat, Ricardo es va abraçar a Sito Pons.

Us asseguro que el Palau baixava. Més llàgrimes i un trofeu que el propi Pons li entregà a Tormo. Més abraçades, més fort l'aplaudiment, més llàgrimes encara.

Ricardo Tormo va agafar el micro. Silenci. Paraules fermes, d'agraïment. Paraules d'un home que, després de tanta operació-recuperació-sofriment, només pensa en tornar donar triomfs a l'afició. Breus paraules, i uns minuts llarguíssims per al físic de Ricardo. Dret, amb els braços alçats, el seu cos patia.

I el Trial Indoor va continuar, mentre molts encara tenien molls els pòmuls.

Jarama 85. 5 de maig

Aspar oferia a Tormo la victòria en els 80 c.c. Una victòria magistral posant en evidència la superioritat de la Derbi i del propi Aspar. Manuel Herreros, brodat la gesta d'Aspar, era tercer amb l'altra Derbi.

I Tormo, present al Jarama, es va emocionar quan Aspar i Herreros pujaven al pòdium, un pòdium que moralment hauria de ser monopoli de Ricardo Tormo, el millor pilot de la categoria.

Personalment crec que l'any 86 pot ser especialment atractiu en la categoria de 80 c.c.; Tormo tornarà, segur. I trobarà els que van aprendre d'ell amb ganes de guanyar curses. A la pista no hi haurà concessions, però baixant de la màquina tothom mirarà amb admiració el pilot de la Derbi.

De totes maneres, les possibilitats de Tormo estaran limitades en funció de la seva recuperació. Depenent dels graus de flexió que tingui el seu genoll, el seu pilotatge tornarà, o no, a ser el d'abans. Ha guanyat molt, ja camina amb certa tranquil·litat. Fins i tot ha pujat damunt d'alguna moto, però les 80 són molt petites i el cos ha d'adoptar posicions quasi de contorsionista. Serà difícil, però tornarà. I seria imperdonable que ho trobés tot tal i com ho va deixar ell: Polígons industrials com a circuits, Calafat inutilitzable, campionats d'Espanya per entre carers... Misèria.

I entre tant, parlen d'organitzar una Olimpíada-92 que produirà, segons una primera aproximació, més de 8.000.000.000, sí, vuit mil milions de dèficit, que seran molts més. I ho pagarem tots, tu i jo. En qualsevol cas és qüestió de graus.

Graus de flexió, o d'intel·ligència; graus de subnormalitat, o d'amor propi. Graus de "locura", i ho escric així perquè no em refereixo pas a la bogeria de psiquiàtric, sinó a la bona, a la que fa falta per anar tirant.

Fa poc, el diumenge de la festa del poble, vaig experimentar una manifestació d'aquesta "locura" personal. Us ho explico?

Tornava de la costa, de la rutinària visita que cada diumenge fem a la "disco de turno". A la carretera, molts de cotxes i una foscor acollidora. No tenia pressa, per què córrer si restaven encara tres dies de festa? Tranquil, a poques voltes el motor, anava posant ordre a la meua confusió mental. El diumenge havia estat diferent als altres, i no pas precisament perquè a Llagostera estiguéssim de Festa Major. NO.

De bon matí havia anat a Sta. Coloma, a veure un moto-cross d'àmbit regional. Calor, pols i sed.

Tornant a casa, ansiós de veure la retransmissió (o el que restava d'ella) que TVE feia del GP d'Itàlia de velo-

ciutat, vaig arribar tard. Feia pocs minuts, "Aspar" i Herreros monopolitzaven els llocs d'honor de 80 c.c. Vaig dinar molt a gust. I el plat fort, les curses de 250 i 500 eren les postres del dinar de Festa Major. Freddie Spencer, i punt. Guanyava les dues categories, una darrera l'altra. Genial.

Per tot això el diumenge havia estat diferent. I per la carretera, tranquil, parlava amb mi mateix, d'aquest apassionant esport que és el motociclisme. Recordava la decepció dels aficionats al moto-cross, quan Derbi posava fi a la seva participació als Cts. d'Espanya amb Toni Elias. "Tot per la velocitat" era el lema. I la història es repetia: 1980 havia estat l'última temporada oficial de Derbi en les proves de velocitat, per atacar en el moto-cross. Després de 4 temporades, deixaven el cross per tornar a la velocitat. Amb

Toni Elias les Derbi havien estat del tot exitoses: 4 campionats d'Espanya de 125 c.c. i dos de 250. Per això no es comprenia que de cop i volta, la fàbrica d'Andreu Rabassa renunciés a aquella especialitat.

En el fons, tots teníem una lleugera esperança de què Derbi "TORNÉS A SER". 50 milions de pressupost per a la 1.ª temporada, un equip amb demostrades aptituds i noves ambicions, i dos pilots de la talla de Ricardo Tormo i Aspar podien fer realitat el somni: el Títol Mundial.

Amb les notes melangioses d'un veterà Rod Stewart i les llumetes de l'equalitzador com a company de viatge anava fent camí. Amb el campanar ja a la vista vaig articular dues paraules, emocionades, quasi a crits: Derbi, t'estimo!

Tot seguit, m'inundava una agra-

ble sensació, amb una sonora rialla. No hi havia cap "penalty", ni cap títol de lliga. Hi havia només un sentiment. Derbi TORNAVA A SER. I quan això passa, tots som una mica més europeus. Al menys amb les motos, ja no fem riure fora de casa.

Derbi, tota una institució ací, i al Mundial, va ser per moments una imant imaginària.

I la sonora rialla es va acabar quan les llumetes de l'equalitzador deixaven de bategar. Parava el motor, enrera quedava la "locura". De peus a terra, m'integrava a la festa, però el tema del dia era, sens dubte, la victòria d'Aspar (Herreros, segon) a Itàlia.

Apostaria que Tormo, aquella nit, no va dormir: Immensa alegria, dissimulada ràbia, qüestió de graus.

Lluís Vert

Maig del 85

III Campionat de Futbol Sala de Llagostera

El passat dia 4 de juliol va començar el campionat d'enguany amb un interessant i divertit encontre de fèmines, totes elles de Llagostera. El resultat d'aquest partit va estar de més, el cas és que el nombrós públic que es va concentrar a la Pista Polisportiva de Llagostera s'ho va passar d'allò més bé. Seguidament, es jugaren els dos primers partits de campionat. El Pulimax que guanyà al Llagostera Ràdio (6-2) i el Black Cat que guanyà al Spandaus (8-6).

El sistema de jugar d'aquest any ha estat el famós "Play-off".

Amb un total de 12 equips inscrits es van formar dos grups de 6, mitjançant un sorteig.

1.ª grup: PULIMAX, LLAGOSTERA RÀDIO, CAN CARBONELL, BRONX, CAENOS i L'ENRENOU.

2.ª grup: BLACK CAT, SPANDAUS, AUTÒNOMS 19, JÚLIUS ALL STARS, AUTÒNOMS 21 i L'ENRENOU LIGHTS.

Les noies van encetar el Campionat de futbol sala d'aquest estiu (Foto Jovanet)

Formats aquests, els equips s'enfrontaven tots entre tots els de llur respectiu grup.

Del 1.ª grup quedaren classificats per punts: Pulimax, Can Carbonell i Bronx. Exclosos hi quedaren: Llagostera Ràdio, Caenos i L'Enrenou.

Del 2.ª grup sortiren victoriosos el Black Cat, Spandaus i Autònoms 19. Exclosos: L'Enrenou Lights, Autònoms 21 i Július All Stars.

Els equips classificats formaren un nou grup i disputaren una lligueta. D'aquí sortirien els quatre semifinalistes que foren: Pulimax, Black Cat, Spandaus i Autònoms 19.

Aparellats així els resultats foren: Pulimax - 1, Black Cat - 4 i Spandaus - 3, Autònoms 19-5.

La final es celebrà el dijous 22 d'agost enmig d'una gran expectació.

Primerament, els equips Pulimax i Spandaus s'enfrontaren pel 3.ª i 4.ª lloc. El partit, molt disputat, el guanyà el Pulimax (4-3).

Seguidament, el Black Cat i Autònoms 19 disputaren la gran final. El resultat, un contundent 6-2 a favor del Black Cat, que es proclamà campió.

A la fi d'aquest partit hi hagué repartiment de trofeus a càrrec del batlle Sr. Josep Puig.

El trofeu de màxim goleador se l'emportà en Ricard Cuixart de l'equip Spandaus, amb un total de 34 gols.

L'organització d'enguany ha estat a càrrec de l'equip Black Cat.

CLASSIFICACIÓ FINAL:

1.ª.— BLACK CAT.

2.ª.— AUTÒNOMS 19

3.ª.— PULIMAX

4.ª.— SPANDAUS.

**VIDEO
- CLUB**

Exposició, Venda i Reparació de:

**RADIO - TV - COLOR - HI-FI
VIDEO - AUTO RADIO I
MUNTATGE D'ANTENES**

REPRESENTANT OFICIAL DE:

TOSHIBA

C/. Barcelona, 12
Telèfon 83 04 30

LLAGOSTERA
(Girona)

RENAULT

Agència

Ramon Gurnés Vall-lloera

Passeig Tomàs de A. Boada, 16
Tel. 83 04 75
LLAGOSTERA (Girona)

**Taller
CASAS**

REPARACIONES DE AUTOMOVILES
Y CAMIONES

Agente

SEAT

Audi

VOLKSWAGEN

Vea nuestra amplia gama Nacional e Importación

HUMET

RIEGO POR ASPERSION - BOMBAS

C/. Camprodón, 49 - Tels. 83.02.25 - 83.02.37

LLAGOSTERA

DINAMICS

...ON ELS DINERS TENEN MÉS VALOR.

*El preus més
interessants*

Passeig Romeu, 32 Telèfon 83 01 56

LLAGOSTERA